

Nhiều tác giả
First News tổng hợp và thực hiện

8

THE
ALL TIME
BEST-SELLING
BOOK

hạt giống tâm hồn

Những câu chuyện
cuộc sống

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

Công Ty Samsung Trân trọng gửi đến bạn cuốn sách này.

Phiên bản ebook này được thực hiện theo bản quyền xuất bản và phát hành ấn bản tiếng Việt của công ty First News - Trí Việt với sự tài trợ độc quyền của công ty TNHH Samsung Electronics Việt Nam. Tác phẩm này không được chuyển dạng sang bất kỳ hình thức nào hay sử dụng cho bất kỳ mục đích thương mại nào.

hạt giống tâm hồn

“Hãy luôn là chính mình và
đừng bao giờ từ bỏ ước mơ.”

Nhiều tác giả
First News tổng hợp và thực hiện

Hạt giống tâm hồn

Những câu chuyện
cuộc sống

8

First News

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

“Thân tặng tất cả những người đang trần trở, đang vượt qua những khó khăn, thử thách tinh thần và luôn giữ vững niềm tin để tìm được hạnh phúc cuộc sống, để đạt được ước mơ của mình.”

- First News

Các sáng tác, bài dịch cộng tác của bạn đọc về các chủ đề Sống Đẹp (tâm hồn cao thượng, gương vượt khó, những cảm xúc sâu sắc về cuộc sống, tình bạn, tình yêu...) cho các tập Hạt Giống Tâm Hồn tiếp theo xin gửi về:

HẠT GIỐNG TÂM HỒN - FIRST NEWS
11H Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP. HCM

Tel: 8227979 - 8227980

Fax: (08) 8224560

Email: firstnews@firstnews.com.vn

Web: www.firstnews.com.vn

Kỳ diệu từ những điều giản dị...

Trong cuộc sống chúng ta ai cũng có một ước mơ cho một ngày mai thật đẹp, dù bình dị hay phi thường - đó có thể là ước mơ của một cậu bé mồ côi mong có ngày được chăm sóc trong vòng tay người mẹ, đó là ước mơ rất đỗi giản dị của một chú bé tật nguyền được bước đi bình thường như bao người khác, ước mơ nhìn thấy ánh sáng của một người không còn nhìn thấy được, ước mơ tìm được việc làm mà mình yêu thích của một chàng trai thất nghiệp, ước mơ tìm được một tình yêu đẹp, được sống yên vui hạnh phúc, hoặc có thể là những ước mơ chinh phục, vượt qua những thử thách, vươn lên khẳng định mình và trở thành những gì mà mình từng ao ước. Những ước mơ đáng quý, đáng trân trọng đó luôn là niềm hy vọng, là nguồn động lực và niềm tin lớn nhất cho mỗi người để sống, để cảm nhận và hướng đến ngày mai.

Nhưng cuộc sống luôn tiềm ẩn những trở ngại, khó khăn, và thử thách bất ngờ - con đường đi đến những ước mơ ấy không hề bằng phẳng. Bao khó khăn, trở ngại và cả bất hạnh

có thể xảy ra vào những lúc không mong chờ nhất như để thử thách lòng dũng cảm của con người. Đó có thể là những trở ngại nhỏ ta vấp phải vào một thời điểm nào đó trước khi tự đứng thẳng trên đôi chân của mình. Có thể nó như những đám mây đen kịt báo hiệu cơn dông, khiến ngay cả những tâm hồn dũng cảm nhất cũng phải tìm kiếm chỗ che. Cũng có thể do khách quan hay là những ngục tù mà chính ta tự đưa mình vào... khiến ta tổn thương, mất niềm tin, và có lúc tưởng như không còn điểm tựa hay nghị lực để vượt qua. Trước những khó khăn thử thách ấy, mỗi người sẽ tự chọn cho mình cách đón nhận, đổi đầu để có một hướng đi riêng. Có người phớt lờ cho số phận, có người trốn chạy đi tìm nơi trú ẩn, có người tự thay đổi để thích nghi với hoàn cảnh mới, cũng có người chìm vào biển tự thương thân, trách phận để rồi ngã gục trong cơn giông tố cuộc đời...

Thế nhưng, bất kể là ai, tự đáy lòng của mỗi con người đều tồn tại một khát vọng mãnh liệt - đó là khát vọng sống - và được luôn là chính mình. Chính khát vọng ấy đã khiến bao trái tim trăn trở, thao thức tìm cho mình một cách nghĩ, một sức mạnh tinh thần, một hướng đi để theo đuổi những hoài bão, ước mơ của mình.

Cuộc sống chúng ta ra sao, luôn ngập tràn sợ hãi và oán hờn hay chấp nhận và vui sống để vươn lên sẽ tùy thuộc vào cách ta đối mặt như thế nào với những khó khăn thử thách ta gặp phải trên con đường đi tới.

Hai tập "*Những câu chuyện cuộc sống*" trong bộ *Hạt Giống Tâm Hồn* do First News thực hiện này sẽ là người bạn đồng hành cùng độc giả vượt qua những khó khăn thử thách trong cuộc sống thường ngày như nổi mất mát, nỗi đau tổn

thường tinh thần, tình cảm, niềm tin, bệnh tật, những thăng trầm trên bước đường theo đuổi ước mơ của cuộc đời hay vươn lên cho cuộc sống tốt đẹp hơn.

Qua những sự kiện bất hạnh, những câu chuyện bình thường, những người bình dị, các câu chuyện đều nhấn mạnh đến tinh thần vượt lên, chiến thắng chứ không phải những điều lạ thường. Bạn có thể bắt gặp câu chuyện của chính mình, của những người xung quanh hay của những người hoàn toàn xa lạ... để rồi suy gẫm, chiêm nghiệm, khám phá và tìm thấy câu châm ngôn cuộc sống của mình!

Chúng tôi hy vọng những câu chuyện này sẽ là động lực khuyến khích bạn đưa tay cho người khác cũng như mở rộng lòng với những ai cần bờ vai để chia sẻ nỗi đau. Hy vọng rằng chúng sẽ mang đến cho bạn thêm niềm lạc quan, niềm tin và tình yêu cuộc sống để thấy mỗi trở ngại, thử thách trong cuộc sống như một hòn đá cần có và dễ dàng bước qua, để bạn có thể mỉm cười và trân trọng những gì bạn đã và đang có.

Những trang sách này chúng tôi xin gửi đến bạn đọc như một món quà tặng của tâm hồn. Mong rằng các bạn sẽ nhận thấy nó như một nguồn tiếp thêm sức mạnh, niềm tin và lòng dũng cảm - như một lời nhắc nhở không ngừng rằng bạn luôn có đủ sức mạnh vượt qua tất cả để đạt được những ước mơ của mình cho dù cuộc sống có thế nào đi nữa.

Chúng tôi xin gửi đến bạn đọc những tình cảm chân thành nhất vì đã đồng cảm và chia sẻ với chúng tôi qua các tập sách *Hạt Giống Tâm Hồn* trong những năm qua.

- First News

Câu chuyện về cuốn sách và giỏ đựng than

Tại một trang trại nhỏ ở miền núi xa xôi thuộc miền Đông bang Kentucky, có hai ông cháu nọ sống cùng với nhau. Mỗi buổi sáng, người ông thường thức dậy rất sớm để đọc sách. Đây là thói quen từ lâu của ông và chưa buổi sáng nào ông quên thực hiện nó. Có những cuốn sách ông đọc rất nhiều lần, nhiều đến mức gáy sách đã trở nên sờn cũ, thê nhưng lâu lâu, ông lại lấy ra xem lại. Cậu cháu trai cũng bắt chước ông, cũng cố gắng đọc sách đều đặn mỗi ngày. Rồi một ngày, cậu hỏi ông:

- Ông ơi, cháu cũng thử đọc sách như ông, nhưng cháu không hiểu gì cả. Hoặc là có những đoạn cháu hiểu, nhưng khi gấp sách lại là cháu quên

ngay. Thế thì đọc sách có gì tốt đâu mà ông đọc thường xuyên thế ạ?

Ông cụ lúc đó đang đổ than vào lò, quay lại nhìn cháu và khẽ nói:

- Cháu hãy đem cái giỏ đựng than này ra sông và mang về cho ông một giỏ nước nhé!

Cậu bé liền làm theo lời ông. Nhưng tất nhiên toàn bộ nước đã chảy ra khỏi giỏ trước khi cậu bé quay về đến nhà.

Nhìn thấy cái giỏ, ông cụ cười vang và nói:

- Nước chảy hết mất rồi! Có lẽ lần sau cháu sẽ phải đi nhanh hơn nữa!

Rồi ông bảo cậu bé quay lại sông để lấy một giỏ nước khác.

Lần này cậu bé cố chạy nhanh hơn, nhưng lại một lần nữa, khi cậu về đến nhà thì cái giỏ đã trống rỗng. Thở không ra hơi, cậu nói với ông:

- Đựng nước vào cái giỏ là điều không thể.

Nói rồi cậu đi lấy một chiếc xô để múc nước. Nhưng ông cụ ngăn lại:

- Ông không muốn lấy một xô nước. Ông muốn lấy một giỏ nước cơ mà! Cháu có thể làm được đấy, chỉ có điều cháu chưa cố hết sức thôi!

Rồi ông lại bảo cháu mình ra sông lấy nước một lần nữa. Vào lúc này, cậu bé đã biết rằng không thể đựng nước vào giỏ được nhưng cậu không muốn cãi lời ông, đồng thời cho ông thấy rằng dù cậu có chạy nhanh đến đâu, nước cũng sẽ chảy hết ra khỏi giỏ trước khi cậu về đến nhà. Thế là cậu bé lại lấy nước, lại chạy nhanh hết sức, và khi về đến chỗ ông, cái giỏ lại trống rỗng.

- Ông xem này - Cậu bé thở hổn hển nói - Thật là vô ích!

- Cháu lại nghĩ nó là vô ích ư? - Ông cụ mỉm cười hiền từ. - Cháu thử nhìn cái giỏ xem!

Cậu bé nhìn vào cái giỏ, và lần đầu tiên cậu nhận ra rằng cái giỏ trông khác hẳn ban đầu. Nó không còn là cái giỏ than đen bẩn nữa, mà đã được nước rửa sạch sẽ.

- Cháu của ông, đó là những gì diễn ra khi cháu đọc sách. Có thể cháu không hiểu hoặc không nhớ được mọi thứ, nhưng khi cháu đọc, sách sẽ thay đổi cháu từ bên trong tâm hồn, như nước đã làm sạch giỏ than kia vậy.

- Lê Lai

Theo Internet

Quà của Annie

*“Tôi không thể và cũng không muốn
thay đổi lương tâm mình
như thay đổi thời trang theo từng mùa.”*

- Lillian Hellman

Annie đứng dựa vào tủ đựng đồ, thở dài chán nản. Chiếc váy ấy có thể biến đi đâu được chứ? Cô đã trông đợi đến lúc được mặc nó đến trường, vào ngày quan trọng như hôm nay đây. Vậy mà nó lại chẳng còn nằm trong tủ của cô nữa.

Mà đó đâu phải là một chiếc váy bình thường. Annie đã phải nhận trông ba thằng bé nghịch ngợm suốt cả một mùa hè để có thể mua được chiếc váy và cái áo đi kèm được thiết kế rất tinh xảo ấy. Khi bắt gặp mẫu thiết kế trên tạp chí "Tuổi Teen", Annie đã mê mẩn. Lập tức, cô gọi cho tòa soạn để lấy thêm thông tin về bộ váy. Cảm bằng giá kèm hình chụp bộ sưu tập thời trang mới nhất họ gửi đến trên tay, cô bắt đầu ỉ ôi thuyết phục

mẹ, nhưng bà vẫn khẳng khẳng không đồng ý:

- Con à, trông nó tuyệt thật đấy, nhưng mẹ không thể đồng ý trả ngân ấy tiền cho một bộ váy với cái giá bằng tất cả các bộ đồ khác của con cộng lại.

Annie không hề ngạc nhiên với những gì mẹ cô phân tích, bởi cô cũng hoàn toàn hiểu điều đó. Nhưng cô vẫn cảm thấy rất thất vọng.

Thấy thế, mẹ cô bảo:

- Thôi được rồi, nếu nó quan trọng với con đến thế thì mẹ sẽ cho phép con mua nó. Nhưng con sẽ phải tự trả tiền cho chiếc váy ấy đấy.

Và Annie làm thế thật. Mỗi thứ sáu hàng tuần, cô lấy hết số tiền trông trẻ kiếm được trong tuần để trả dần.

Cuối cùng thì cô cũng có đủ số tiền cho lần trả cuối. Lòng đầy háo hức, Annie chạy thật nhanh đến cửa hiệu để được thử bộ váy áo mơ ước bấy lâu. Cô hồi hộp đến độ không dám nhìn vào gương. Cô đứng trước gương, nhắm hai mắt lại và chỉ khi tự mình đếm đến ba, cô mới dám mở mắt ra.

Ồi! Không thể chê vào đâu được! Nhìn từ bất cứ góc độ nào, bên hông, đằng sau hay đằng trước, bộ váy cũng thật hoàn hảo. Cô cứ đi lại, ngồi xuống rồi

lại quay tới quay lui, tưởng tượng ra những tiếng trầm trồ, khen ngợi của các bạn khi cô diện bộ váy này trong ngày khai giảng.

Hôm sau, Annie cùng mẹ chỉnh trang lại phòng ngủ của cô để tạm biệt mùa hè đã qua. Cả hai cùng nhau giặt và ủi khăn trải giường, những tấm rèm cửa, hút bụi ở tất cả mọi nơi.

Rồi họ cùng nhau phân loại tủ quần áo để xem bộ đồ nào nên giữ lại. Annie xỏ tung tất cả các ngăn kéo rồi bắt đầu xếp lại những bộ mà cô vẫn sẽ tiếp tục mặc. Số quần áo còn lại, hai mẹ con quyết định sẽ mang tặng quỹ từ thiện Goodwill.

Những ngày còn lại của mùa hè thật tuyệt vời. Annie mãi mê với những buổi dã ngoại cùng bạn bè và chỉ bắt đầu chuẩn bị cho buổi khai giảng vào tối chủ nhật. Cô mở tung tủ áo, háo hức nghĩ đến bộ váy áo tuyệt vời mình sẽ khoác lên người vào ngày mai. Thế nhưng, sau khi lục tung mọi thứ, cô chỉ thấy mỗi chiếc áo, chiếc váy đã hoàn toàn biến mất.

Annie bắn loạn hét toáng lên:

- Bố ơi, mẹ ơi!

Khi bố mẹ cô chạy lên, họ thấy đồ đạc bị vứt ngổn ngang trên sàn. Annie đứng đó, một tay cầm

cái áo còn tay kia thì cầm cái móc, mếu máo:

- Cái váy của con! Nó biến mất rồi!

Bố cô nhẹ nhàng trấn an con gái:

- Nào Annie, cái váy không thể có chân và tự chạy đi được. Chúng ta sẽ tìm thấy nó thôi mà.

Nhưng cả nhà đã chẳng thể tìm thấy chiếc váy. Sau cả giờ đồng hồ lục tìm trong tất cả những ngăn tủ, chỗ giặt ủi quần áo và cả dưới gầm giường, chẳng ai tìm thấy chiếc váy cả.

Tối đó, Annie không sao ngủ được - chiếc váy đã trở thành nỗi ám ảnh trong cô.

Sáng hôm sau, Annie thức dậy trong tâm trạng uể oải và mệt mỏi. Cô cố chọn một bộ váy áo tinh tươm nhất để mặc đến trường, nhưng chẳng thể sánh bằng cái váy - giấc mơ suốt những ngày hè của cô.

Khi đến bên hộc tủ đựng đồ cá nhân ở trường, Annie vẫn còn ảm ức.

- Cậu là Annie phải không? - Một giọng nói cất lên từ sau lưng cô.

Quay đầu lại, Annie cảm thấy choáng váng. Chẳng phải cô gái lạ đang đứng trước mặt Annie đang mặc trên người chiếc váy của cô đó sao?

Đúng là nó, chiếc váy với những đường thêu tinh xảo không thể lẫn được!

- Minh... mình là Kristen - Cô bạn lúng túng tự giới thiệu. - Có thể cậu chưa biết mình nhưng mình biết cậu, mình ở cùng một dãy phố với cậu. Mình mới chuyển trường đến đây. Liệu cậu có thể kết bạn với mình được không?

Nhưng Annie không nghe thấy gì cả. Cô ngẩn người ra và lắp bắp:

- Làm thế nào...? Ở đâu ra thế...? Đó có phải... của tớ...?

Thấy phản ứng lạ lùng của Annie, Kristen bỗng trở nên căng thẳng:

- Tất nhiên cậu không nhất thiết phải giúp gì cho tớ... Chúng ta vẫn chưa quen nhau... Và mình cũng chỉ mới gặp cậu một lần khi đi trên vỉa hè mà thôi!

- À không... mình xin lỗi. Dĩ nhiên là mình rất vui khi được dẫn cậu đi tham quan một vòng quanh trường! - Annie, sau khi đã kịp trấn tĩnh, đáp một cách lịch sự.

Cả ngày hôm đó, bạn bè của Annie cứ mãi trầm trồ về chiếc váy tuyệt vời mà Kristen đang mặc, trong khi Annie đứng bên cạnh với nụ cười

gương gạo.

Tan trường, Annie về cùng với Kristen với quyết tâm tìm hiểu mọi việc cho ra lẽ. Cả hai nói chuyện phiếm với nhau suốt trên đường về nhà, cuối cùng, cô cũng lấy được can đảm để giả vờ hỏi vu vơ:

- Cậu mua ở đâu được chiếc váy đẹp thế hả Kristen?

- Ủ, nó quả là đẹp, cậu nhỉ? Nhờ một sự tình cờ may mắn mà tớ và mẹ đã tìm thấy nó đấy!

-Ồ, thế mẹ cậu đã mua nó cho cậu à?

- Thật ra thì không hẳn thế. - Kristen thoáng bối rối. - Gần đây, gia đình tớ gặp khá nhiều khó khăn. Cha tớ vừa bị mất việc trong khi bà nội tớ lại đang ốm. Gia đình tớ chuyển đến đây để tiện việc chăm sóc cho bà và cũng để cha tớ kiếm được một công việc khác...

Annie chăm chú lắng nghe câu chuyện của bạn, càng lúc càng ngạc nhiên.

- Tớ chẳng thể kiếm đâu ra được chiếc váy đẹp thế này, cậu ạ, nếu không nhờ may mắn. - Kristen kể tiếp. - Thật ra thì mẹ tớ đã tìm thấy nó ở quỹ từ thiện Goodwill đấy! Khi mẹ tớ đến đấy thì cũng vừa lúc một chiếc hộp được đưa tới. Và khi mẹ tớ

mở nó ra thì cậu có tin được không, giữa các bộ quần áo cũ khác là một chiếc váy mới toanh nhé, thậm chí là còn cả cái mạc trên đó nữa.

Quỹ Goodwill ư? Một cái váy mới toanh ư? Cuối cùng thì Annie cũng hiểu tất cả mọi chuyện.

Kristen mỉm cười và Annie thấy gương mặt bạn mình đang rạng ngời hạnh phúc:

- Mẹ mình đã biết rằng, cái váy đó rất có ý nghĩa với mình. Mẹ mình biết đó là một điềm lành.

- Kristen này, mình... - Annie nói giọng đứt quãng. Đối với cô, nói ra "sự thật" về chiếc váy quả thật chẳng dễ dàng chút nào. - Mình... mình nói với cậu điều này được không?

- Dĩ nhiên rồi, chuyện gì thế Annie?

- Kristen này, - Annie hít một hơi thật sâu, dường như cô đang suy nghĩ lung lăm. Ngập ngừng một lát, bỗng cô cất giọng đầy dứt khoát - Cậu có thể ghé qua nhà tớ một lát được không? Tớ nghĩ là tớ có một cái áo rất hợp với chiếc váy này đấy!

- Thanh Phương

Theo Goodwill

Điều này có giúp ích mẹ không?

*“Ngày hôm qua chỉ là giấc mơ,
và ngày mai chỉ là ảo mộng.
Nhưng còn hôm nay, hãy sống thật tốt.
Hãy làm cho những ngày đã qua đều
trở thành giấc mơ hạnh phúc.”*

- Old Sanskit Text

Như mọi đứa trẻ ở tuổi lên tám, Monique Howat Shanna, con gái tôi, không bao giờ mệt mỏi với những câu hỏi tại sao. Bé có thể hỏi mọi thứ trên đời, từ vàng trắng và những vì sao xa xôi đến con giun đất hay bụi hoa trong vườn nhà. Mặc dù với tôi, hai cô con gái là tất cả những gì tôi có, là niềm tin, là tình yêu và hy vọng của tôi, nhưng không phải lúc nào tôi cũng có đủ kiên nhẫn để trả lời tất cả những câu hỏi ấy. Chẳng biết tự bao giờ, cuộc sống với bọn trẻ lo toan biến tôi trở thành người mẹ hay cáu bẳn với các con. Vì thế, mỗi khi Shanna hỏi: *«Mẹ có thể mua cho con món đồ đó được không?»*, thì câu trả lời của tôi luôn là: *«Mẹ xin lỗi, Shanna! Mẹ không thể mua được con ạ.*

Chúng ta cần tiền cho những thứ khác quan trọng hơn”.

Sau câu trả lời đó, con bé không đòi hỏi hay vòi vĩnh gì nữa.

Một ngày nọ, đưa con gái 10 tuổi của tôi hồi hả chạy tới, kéo tay tôi vào phòng.

- Mẹ ơi, Shanna đang lấy cắp tiền từ ví mẹ kia!

- Con bé hấp tấp nói.

Tôi sững sờ trước những gì diễn ra: Bàn tay Shanna vẫn còn để ở trong ví tôi... Tôi lạnh người. Chưa bao giờ tôi bị sốc và thất vọng đến như vậy. *«Chẳng lẽ mình dạy con không kỹ ư?»* - Tôi tự hỏi. - *«Con mình học ở đâu ra cái thói ăn cắp vặt này?»*. Trái tim tôi đau nhói.

Trước vẻ giận dữ của tôi, Shanna òa khóc, con bé nhìn tôi với ánh mắt của người bị tổn thương. Tôi cố gắng giữ bình tĩnh:

- Tại sao con lại lấy những thứ không thuộc về mình như thế? Con có thể giải thích cho mẹ nghe không?

- Con không có mà... con nói thật. Con không lấy gì hết. - Shanna thút thít.

-Ồ, thế à? - Tôi hỏi với giọng điệu gán tội. - Thế con đang làm gì đấy?

- Mẹ luôn nói với con là mẹ không có tiền để mua những món đồ chơi con thích. Con đang bỏ 5 đô-la vào trong ví của mẹ để mẹ có thêm tiền. - Con gái tôi nói trong nước mắt.

Tôi thấy tim mình tan ra theo dòng nước mắt đang chảy dài trên má Shanna. Đây thật sự là một cử chỉ ngọt ngào của con tôi - cử chỉ ngọt ngào và cảm động nhất mà tôi từng nhận được trong đời. Cả năm nay, tháng nào con bé cũng bỏ vào ví của tôi 5 đô-la - cả gia tài tiền tiêu vặt của nó - vậy mà tôi nào có nhận ra. Đối với tôi, tiền có thể đổi lấy niềm vui, sự thanh thản, đổi lấy thời gian và sự dịu dàng dành cho con mình. Còn với Shanna, đó chỉ đơn giản là thứ để thể hiện tình yêu thương.

Tôi ngồi bệt xuống nền nhà, nhắm mắt lại, để mặc nước mắt chảy đầm đìa trên má. Tôi ôm đứa con gái nhỏ bé vào lòng, chọt ước giá như mình có thể lấy lại tất cả những lời đã nói, những gì đã nghĩ về Shanna và lấy lại được cả quãng thời gian thờ ơ với các con vừa qua. Nhưng tôi thấy mình cũng còn rất may mắn, bởi vẫn chưa muộn để tôi thay đổi và bắt đầu lại từ đầu.

- Thanh Giang
Theo *Internet*

Có một Johnny khác

*"Những lời tử tế dù đơn giản,
ngắn gọn nhưng dư âm
của nó là vô tận."*

- Mẹ Teresa

Trong một lớp học trung học nọ có hai học sinh cùng mang tên Johnny. Một người thường xuyên đạt điểm tối đa trong các kỳ kiểm tra, thông minh, đáng yêu với tất cả mọi người. Đó là Johnny "thân thiện". Cậu ta rất chăm học, thường xuyên giúp đỡ các bạn cùng lớp và phụ giúp thầy cô chuẩn bị các bài thực hành. Còn một Johnny khác lại luôn lảm lì, khó chịu, thường tỏ ra chống đối giáo viên, lại chẳng kết bạn với bất kỳ ai. Các học sinh trong lớp vẫn gọi cậu với cái tên "Johnny chống đối".

Trong một buổi họp phụ huynh, một phụ nữ với vẻ ngoài trẻ trung và sang trọng đến gần thầy giáo Escalante và hỏi :

- Johnny vẫn học tốt phải không thầy?

Thầy Escalante nghĩ ngay rằng đây đích thị là phụ huynh của Johnny "thân thiện", vì câu hỏi đó thường chỉ xuất hiện ở người mẹ vẫn hay được nghe những lời khen về con mình. Nghĩ thế nên thầy không ngại dành rất nhiều lời khen cho Johnny và còn khẳng định với bà rằng, Johnny sẽ còn tiến xa hơn nữa trong tương lai vì thái độ học tập nghiêm túc, sự năng nổ, nhiệt tình và tính cách đáng yêu, thân thiện với tất cả mọi người.

Sáng hôm sau, Johnny "chống đối" đến gặp thầy Escalante. Trái với vẻ bất cần thường ngày, cậu nhìn thầy với vẻ biết ơn:

- Em cảm ơn thầy vì những lời khen thầy dành cho em ngày hôm qua. Mẹ đã rất tự hào về em. Từ lúc này trở đi, em muốn chứng minh những điều thầy nói là sự thật.

Và Johnny "chống đối" đã làm được những gì cậu hứa. Kết quả học tập của cậu khá lên nhanh chóng đến mức đáng kinh ngạc. Cuối năm, Johnny "chống đối" được xếp loại khá và đến khi ra trường, cậu chính là một trong những học sinh có thành tích học tập xuất sắc nhất trường.

Một lời khen chẳng mất gì nhiều nhưng nó có

thể mang lại niềm vui sướng và những biến chuyển tích cực, lớn lao đối với người được nhận. Một cái nhìn tích cực sẽ khích lệ cho một sự thay đổi tích cực. Con người cần sự khích lệ, động viên hơn là những lời than vãn, la rầy. Muốn giúp một người tiến bộ hơn, hãy luôn nhìn vào những ưu điểm của họ.

- Hồng Nhung

Theo *The Other Johnny*

Hàn gắn một trái tim vỡ

*“Bào tố chỉ càng làm cây vươn rễ
bám sâu hơn vào lòng đất.”*

- Claude McDonald

Cô con gái năm tuổi của tôi phụng phịu:

- Nhưng nếu con lại gãy tay nữa thì sao?

Dừng chiếc xe đạp cạnh gốc cây, tôi ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt con:

- Con phải can đảm lên chứ. Chẳng phải con rất thích đạp xe hay sao?

Con bé không trả lời, cúi mặt trầm tư. Tôi biết nó mong muốn được học đạp xe nhiều đến nhường nào, để không còn cảm giác lạc lõng mỗi khi nhìn thấy các bạn đồng trang lứa chạy xe ngang qua nhà. Từ khi bị ngã xe và gãy tay đến nay, con bé luôn sợ hãi.

- Con yêu, mẹ sẽ giữ yên xe phía sau, con sẽ

không bị té nữa đâu.

- Nhưng con sợ lắm!

Nhìn khuôn mặt buồn bã của con, tôi thấy lòng mình chùng xuống. Những lúc thế này, con gái tôi rất cần có bố bên cạnh. Một người đàn ông với những lời lẽ trầm tĩnh, với đôi cánh tay to khỏe để giữ chắc chiếc xe đạp có thể sẽ thuyết phục được con bé. Thật tội nghiệp con tôi, nó không có được điều tưởng chừng hết sức bình thường ấy. Sau cuộc hôn nhân không hạnh phúc và nỗi đau tan vỡ, tôi thà tự gánh lấy những nhọc nhằn của việc làm mẹ một mình hơn là lặp lại lần nữa với một cuộc hôn nhân mới. Chính vì thế, tôi luôn tránh né những người đàn ông có ý đến với mình.

- Con không tập xe nữa! - Con gái tôi quả quyết.

- Nhưng con có muốn chạy xe được như các bạn không?

- Dạ có. - Cô bé cúi mặt.

- Mẹ nhớ hồi đầu năm con còn bảo năm sau con sẽ tự đạp xe đi học. - Tôi cố gắng động viên bé.

- Con rất muốn như vậy. - Con bé trả lời, giọng bắt đầu run run.

Tôi nói tiếp:

- Con biết không, mọi việc con làm đều có thể có những rủi ro. Con vẫn có thể bị gãy tay trong một tai nạn, nhưng đâu phải vì thế mà suốt đời này con không đi xe nữa, phải không? Hoặc giả như không may con bị chấn thương trong lúc học thể dục, liệu có vì thế mà con không bao giờ tập thể dục nữa hay không?

- Không đâu mẹ ạ! - Cô con gái bé bỏng của tôi đáp - Con sẽ thử tập một lần nữa.

Thế là suốt cả buổi chiều hôm đó, hai mẹ con tôi cùng đánh vật với chiếc xe đạp. Và khi hoàng hôn chuẩn bị buông xuống, tôi đã có thể mỉm cười ngắm nhìn cô con gái đáng yêu của mình dũng cảm vượt qua nỗi sợ hãi để một mình băng băng trên đường chạy. Hơn bất cứ người mẹ nào trên đời này, cảnh tượng ấy đã khiến tôi trào dâng niềm xúc động lẫn biết ơn, vì mình một lần nữa hoàn thành nhiệm vụ của một bà mẹ đơn độc.

Khi hai mẹ con thả bộ về nhà, con bé bỗng hỏi tôi:

- Sao tối qua mẹ và bà lại to tiếng với nhau?

Tôi giật mình. Quả thật tối qua, ngỡ rằng con

gái đã ngủ say, tôi có to tiếng với mẹ mình, lại cũng bởi chuyện hôn nhân của tôi. Mẹ luôn tìm cách sắp đặt những cuộc "gặp gỡ" cho tôi, nhưng tất nhiên là tôi chưa bao giờ chịu nghe lời bà trong chuyện này. Lúc nào bà cũng nói rằng Steve là người đàn ông đích thực của đời tôi. Điều đó càng khiến tôi quyết tâm phớt lờ anh ta hơn.

Không đợi tôi trả lời, con gái tôi nhún vai, điệu bộ hết người lớn:

- Bà chỉ muốn mẹ có thể tìm thấy một người để yêu thôi mà.

Ngạc nhiên vô cùng, tôi không hiểu tại sao mẹ tôi lại nói chuyện này cho con bé nghe, tôi xằng giọng:

- Bà chỉ muốn tìm một người làm trái tim mẹ tan nát lẫn nữa thôi.

- Nhưng mẹ ơi ...

- Con còn quá nhỏ để hiểu những chuyện thế này - Tôi ngắt lời.

Con bé im lặng một chút rồi ngược mắt lên nhìn tôi:

- Vậy ra tình yêu không giống cánh tay bị gãy mẹ nhỉ?

Không biết nói gì, mẹ con tôi lặng lẽ đi hết quãng đường còn lại. Nhưng những gì con gái tôi thốt ra đã thật sự khiến tôi phải suy nghĩ. Tôi đã động viên con bé rằng nó phải luôn cố gắng thử lại một lần nữa từ chính thất bại của mình, còn tôi - tại sao tôi lại không đủ can đảm làm điều đó? Một cánh tay bị gãy có thể liền lại, nhưng còn một trái tim tan vỡ, tôi cũng nên dành cho nó một cơ hội để hàn gắn chứ!

Tối hôm đó, tôi đã quyết định làm những gì mà cô con gái bé nhỏ của mình đã nói. Tôi đồng ý gặp Steve.

Và Steve đúng là người đàn ông thật sự của đời tôi. Chưa đầy một năm sau, chúng tôi kết hôn. Hóa ra mẹ tôi và cả con gái tôi đã đúng.

- Thanh Phương

Theo Love Is Just Like A Broken Arm

Tuyên ngôn của cái tôi

*“Chỉ khi nào thật sự hiểu rõ và
trân trọng bản thân mình, tôi mới có thể
yêu quý cuộc sống và sống tốt hơn.”*

Tôi sẽ sẵn sàng đón nhận những gì chờ đợi
mình phía trước, dầu đó là thử thách khắc nghiệt
đến thế nào đi chăng nữa.

Trên thế giới bao la này, có thể có một vài
người nào đó có những điểm tương đồng với tôi,
nhưng chắc chắn rằng không một ai hoàn toàn
giống như tôi. Tôi là một thực thể duy nhất, có
những suy nghĩ, cách sống của riêng mình mà
chẳng một người nào khác có quyền cấm đoán
hay ép buộc phải theo ý họ. Cách sống mà tôi
chọn, đó là theo đuổi những gì mình mong muốn.

Tôi biết rằng tôi có quyền tự do lựa chọn cho
mình những suy nghĩ, tình cảm đối với thế giới
xung quanh, cả những cảm xúc vui, buồn, sung

sương hay khổ đau.

Tôi được toàn quyền chọn lựa những lời lẽ mà mình thốt ra, hoặc tốt đẹp, dịu dàng, hoặc chua ngoa, cay nghiệt.

Tôi có quyền làm mọi điều mình muốn, dẫu với người khác, những điều ấy có thể là điên rồ, bởi xét cho cùng, cuộc đời này là của tôi, tôi được phép sống và thực hiện những điều mình khao khát.

Tôi được tự do chấp cánh cho trí tưởng tượng của mình bay cao cùng với những ước mơ và hy vọng, hoặc chìm đắm trong nỗi sợ hãi, nhút nhát, sợ sệt.

Tôi biết rằng chỉ khi nào thật sự hiểu rõ và trân trọng bản thân mình, tôi mới có thể yêu quý cuộc sống và sống tốt hơn trong cuộc đời.

Tôi biết bản thân mình vẫn còn ẩn chứa những điều mà ngay chính tôi cũng không thể nào hiểu hết. Vì vậy, giữa dòng đời tấp nập và bận rộn này, tôi vẫn sẽ dành thời gian cho bản thân, vẫn sẽ miệt mài trên con đường tìm kiếm *cái tôi* của mình. Trong một giây phút nào đó, mặc cho tôi trông như thế nào, đã nói và đã làm những gì, đang nghĩ và đang cảm thấy ra sao thì con người

trong khoảnh khắc ấy cũng chính là tôi. Chính những hành động, lời nói và suy nghĩ ấy là những chứng cứ xác thực nhất nói lên tôi là ai. Rồi sau này, mỗi khi nhìn lại bản thân, nghiệm lại những gì mình đã nói, đã làm, nhớ lại những gì mình đã suy nghĩ và cảm thấy, tôi sẽ hiểu mình hơn. Tôi sẽ nhận ra điểm gì đó ở mình còn chưa tốt, chưa phù hợp và gạn lọc lấy những điều tốt đẹp để phát huy, làm mới mình mỗi ngày.

Tôi nhìn được, nghe được. Tôi có thể cảm nhận, suy nghĩ, cũng có thể nói và làm. Tôi có tất cả những công cụ để có thể tồn tại trong cuộc đời này, để được gần gũi với mọi người, để sống có ích, để làm những việc có ý nghĩa, và có thể điều khiển cả thế giới này.

Tôi sở hữu chính bản thân tôi, và do đó, tôi có thể kiến thiết chính mình.

Tôi là chính tôi, và đó là cuộc sống của tôi.

- Nguyễn Đoàn

Theo My Declaration Of Self-Esteem

Cái nút áo

"Sức mạnh của mẹ chính là tình yêu mẹ dành cho con."

- Barbara Weidner

Gật mình thức giấc. Cảm giác khát khô ở cổ khiến tôi phải lồm cồm ngồi dậy mở tủ lạnh, với chai nước uống một hơi dài. Cái mát lạnh làm tôi tỉnh cả người. Nhìn đồng hồ đã hơn 4 giờ sáng. Tôi đến bên máy vi tính bật máy lên, mở chương trình Nhật ký để theo dõi những việc mình đã làm và kế hoạch cho tuần tới. Dòng chữ thông báo màu đỏ chói hiện lên nhấp nháy: "Kỷ niệm ngày đầu tiên quen M". Tôi mỉm cười, quyết định sẽ lục lọi trên Internet để tìm được một tấm thiệp độc chiêu tặng nàng. Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng tôi cũng mãn nguyện với một cái thiệp nhiều ý nghĩa. Kéo ngăn tủ ra để lấy cái đĩa CD, tôi chợt nhìn thấy trong đó có một gói quà xinh xắn. Bên trên là một tấm thiệp to, còn bên dưới là một chiếc đồng hồ để bàn rất dễ thương và một cái nút áo.

Hơi ngạc nhiên, tôi vội mở thiệp ra xem.

Anh thân yêu,

Thế là chúng mình quen nhau đã 3 năm rồi. Trong 3 năm qua em rất vui vì đã quen anh. Em cũng đã học được rất nhiều điều từ anh.

Anh của em là người thông minh, giỏi giang, luôn làm tốt công việc, và sống rất tốt với mọi người quanh mình. Anh không cầu nệ giàu nghèo, chức vị, luôn đối đãi hết lòng với mọi người, vì vậy anh được nhiều anh em bè bạn mến yêu, kính nể.

Tối nay em đến nhà anh. Đã 9 giờ tối mà anh vẫn chưa về nhà. Thật ra điều này cũng có gì lạ đâu, bởi thường thì chẳng bao giờ anh về nhà trước 10 giờ tối. Nhưng hôm nay, em chợt chạnh lòng khi nhìn thấy mẹ đang khâu lại chiếc áo bị thủng vì tàn thuốc lá của anh. Nhìn dáng mẹ hao gầy, cặm cui với đường kim mũi chỉ, chợt lại nghĩ về anh...

Kỷ niệm ba năm quen nhau của tụi mình, em tặng anh chiếc đồng hồ với lời nhắn: "Thời gian luôn hững hờ trôi đi mà chẳng chờ đợi một ai. Có những thứ chúng ta có thể lần lữa không làm ngay hôm nay, nhưng cũng có những thứ đến ngày mai đã là quá muộn".

Còn cái nút áo này, em gửi anh với lời nhắn

chân tình: "Đôi khi người ta biết rất nhiều điều to lớn, cao cả, nhưng lại không để ý chiếc áo mình đang mặc có bao nhiêu nút!". Anh đã sống vì mọi người, nhưng trong mọi người lại thiếu một người quan trọng nhất. Anh hãy xem tờ giấy bên dưới. Chúc anh luôn vui vẻ và thành đạt.

Tôi cầm đồng hồ và chiếc nút lên, bên dưới có một tờ giấy xếp làm tư nằm ngay ngắn:

Em thấy anh rủ bạn về nhà cùng vui vẻ, hả hê cười nói với mấy thùng bia. Anh em bàn tán với nhau không hết bao nhiêu chuyện đời, chuyện cơ quan, chuyện nhà bếp...

Em thấy mẹ cắm cúi dọn dẹp thức ăn dư, lom khom nhặt từng vỏ lon xếp lại, sáng mai ra chợ đổi lấy chục chanh pha nước cho thằng con đang mệt mỏi, nhức đầu vì say.

Em thấy anh sáng ra sắp gom gần hết báo, đọc ngấu ngiến từng bài, từng mục, rồi hùng hồn bàn luận chuyện đời, chuyện quan liêu, chuyện cửa quyền...

Em thấy mẹ cẩn thận sắp từng tờ báo, lựa riêng ra những phần quảng cáo rồi ngập ngừng hỏi anh: "Cái này cân ký bán được không con?".

Em thấy anh chơi hết lòng với bạn, chẳng bỏ về

dù lúc đó là mấy giờ chẳng nữa...

Em thấy mẹ cứ trần trọc ra vô mãi, ngóng ra cửa thì thâm vói chính bản thân: "2 giờ rồi mà phòng nó vẫn vắng tanh".

Em thấy anh sau một ngày làm việc mệt mỏi, về đến nhà vội vàng bật máy lạnh, bật quạt, ngã lưng nằm ngủ chẳng muộn phiền.

Em thấy mẹ ra hiên nằm những ngày trời nóng, rồi lẩm bẩm xem điện tháng này có quá định mức chưa.

Em thấy anh ghiền chơi vi tính, thỉnh thoảng lại bần khoản nâng cấp CPU hay lại đổi cái mới chạy nhanh hơn.

Em thấy mẹ rất ghiền xem cải lương, vừa xem vừa chặm nước mắt, rồi cười vui cho số phận đã bớt khổ của các nhân vật, chẳng để ý màn hình mất màu hay thỉnh thoảng lại nghe tiếng được tiếng mất.

Em thấy anh là chuyên viên vi tính, viết được bao nhiêu phần mềm để quản lý công ty, xem công nợ, lãi lỗ.... Thế mà chẳng thể nào tính đúng được tình thương của người mẹ.

Em thấy mẹ chẳng cần vi tính, vẫn âm thầm lập trình cá, com, rau. Biết chị Hai cái áo ủi không ngay, còn anh nữa - đôi giày cả tuần chưa chịu

đánh!

*Em thấy anh chỉ nghĩ, chỉ làm chuyện lớn mà
lắm lúc lại quên đi những chuyện nhỏ xung quanh.*

*Em thấy mẹ suốt đời vun văt mà luôn dạy con
mình những bài học lớn lao...*

Những dòng chữ của M như nhảy múa trước mặt tôi. Cảm giác bàng hoàng xâm chiếm con người tôi. Tôi thần thờ nhìn vào khoảng không vô định trước mắt. Là tôi đấy ư? Một thằng con trai tưởng chừng đã khôn lớn, trưởng thành mà vô tâm đến mức này ư? Tôi cảm lấy cái nút áo rồi đi xuống tầng dưới, nhẹ nhàng mở cửa bước vào phòng mẹ. Mẹ đang ngủ, dáng nhọc nhằn của một đời lam lũ. Tự dưng tôi nghe cổ họng mình nghẹn đắng. Tôi nắm chặt tay, cái nút áo cồm cộm - một cái nút áo tròn tròn, xinh xắn. Xoay xoay cái nút áo trong tay, bất giác tôi tự hỏi, cuộc sống này sẽ ra sao khi không có những người phụ nữ luôn lặng lẽ hy sinh và những thành công mình đạt được có ý nghĩa gì khi ngay cả những điều bình dị như thế này mình cũng chưa một lần nghĩ đến?

- Thanh Giang

Theo Internet

Hãy cho đi

“Thực chất của tình yêu thương là từ bỏ ý thức về bản thân mình, nhưng chính khi hy sinh và quên mình đi là ta đã nhận về điều quý giá nhất cũng như tìm thấy và làm chủ được bản thân mình.”

- Hegel

Cậu bé, với chiếc chân trái phải mang khung thép trong suốt bốn tháng qua, về đến nhà, trên tay ôm một chú cún con. Chú cún này bị tật ở xương hông, nên chỉ có thể đi được những bước khập khiễng. Việc cậu bé chọn mua một chú cún bị tật khiến bố mẹ cậu vừa ngạc nhiên, vừa xót xa vì thương cảm. Nhưng điều khiến họ ngạc nhiên hơn nữa, đó là từ ngày có người bạn mới, cậu bé như trở thành một con người khác, lúc nào cũng tươi vui, tràn đầy hy vọng.

Ngay từ ngày đầu tiên đón chú cún về nhà, cậu bé đã cùng mẹ đến gặp bác sĩ thú y để tìm ra cách chữa trị tốt nhất cho cún con. Bác sĩ khuyên rằng, nếu cậu bé chịu khó xoa bóp, kéo căng chân

cún đều đặn mỗi sáng và dắt chú đi dạo ít nhất một dặm mỗi ngày thì các cơ xung quanh chiếc hông bị vẹo của cún con sẽ dần trở nên mạnh khỏe. Cơ may trở lại bình thường của cún con là hoàn toàn có thể và tùy thuộc rất nhiều ở cậu bé.

Mặc dù chú cún cứ rên rỉ khó chịu mỗi lần cậu bé xoa bóp chân cho chú, và dù cậu luôn cảm thấy chân trái đau nhức mỗi khi dắt cún đi dạo, nhưng trong suốt hai tháng trời, cả hai đã nghiêm túc tập luyện theo chế độ phục hồi dành riêng cho họ. Vào tháng thứ ba, cả hai đã có thể đi được ba dặm mỗi sáng trước khi cậu bé đến trường mà không hề cảm thấy đau chân tí nào.

Vào một sáng thứ bảy, khi cả hai đang trên đường trở về sau buổi tập như thường lệ, thì bất thành linh, một chú mèo nhảy ra khỏi bụi cây bên đường khiến cún con hết sức hoảng hốt. Chú nhảy chồm lên, giật tung dây xích ra khỏi cổ rồi phóng như tên bắn ra giữa dòng xe cộ. Cún con va phải một chiếc ô tô, bị hất tung lên vệ đường. May mắn thay, chú chó vẫn còn thoi thóp thở. Ghì chặt người bạn nhỏ yêu thương vào lòng, cậu bé đi nhanh về nhà, không để ý thấy khung thép bên chân trái của mình đã boong ra tự lúc nào.

Mẹ cậu tất tả đưa chú chó đến viện thú y.

Trong khi cậu bé đang lo lắng chờ đợi bên ngoài, mẹ cậu ôm cậu vào lòng, nhen ngào nói trong nước mắt:

- Con không để ý thấy điều gì ư? Con đã có thể đi lại bình thường được rồi đấy!

- Sao lại như vậy được hả mẹ? - Cậu bé ngạc nhiên.

- Con trai của mẹ, con bị viêm tủy xương - Người mẹ giải thích. - Căn bệnh này khiến chân con ngày càng yếu, nhưng nó không thực sự là một căn bệnh nan y nếu con quyết tâm vượt qua nỗi đau đớn và tích cực tập luyện hàng ngày. Con biết điều ấy, nhưng con lại không tin vào chính mình. Con luôn chống cự không để bố mẹ giúp con điều trị, cả bố và mẹ cũng thực sự không biết mình nên làm gì nữa. Nhưng chú cún con đã làm thay đổi mọi thứ. Kỳ diệu thay, khi con giúp chú chó, con cũng đang tự giúp chính mình để trở nên mạnh mẽ và trưởng thành hơn.

Ngay lúc đó, cánh cửa phòng mổ hé mở. Bác sĩ thú y bước ra tươi cười thông báo:

- Cháu có thể yên tâm, chú chó của cháu sẽ sớm khỏe lại thôi!

Chuyện xảy ra ngày hôm đó đã để lại trong

cậu bé một bài học sâu sắc, đó là khi cho đi cũng chính là lúc chúng ta nhận được; lúc quên mình là lúc chúng ta tạo nên những điều kỳ diệu của cuộc sống.

- Nguyễn Thảo

Theo *Puppy Love*

Vượt lên chính mình

*“Hai chân tôi không thể bám chặt mãi
trên con đường mòn trơn trượt
nên cũng có lúc tôi lệch khỏi đường đua
cuộc đời. Nhưng dầu sao, tôi cũng
gắng gượng và tự nhủ rằng, đó chỉ là
một cú trượt và nó không thể nào
làm tôi gục ngã.”*

- Abraham Lincoln

Michael Dowling là chủ tịch hội đồng quản trị của một trong những ngân hàng lớn nhất tiểu bang Minnesota, và từng được phòng Thương mại Hoa Kỳ bầu chọn là vị lãnh đạo tiêu biểu của năm. Tuy nhiên, không những là người rất thành công trên thương trường, ông còn có được một mái ấm hạnh phúc mà rất nhiều người phải mơ ước. Nhờ những thành công trong sự nghiệp và gia đình như vậy, ông trở thành nhân vật khách mời thường xuyên của các chương trình truyền hình, báo chí hoặc các buổi họp mặt truyền thống. Một lần, ông được mời đến thăm các thương bệnh binh ở thành

phổ Luân Đôn - những con người đã phải đối mặt trực tiếp với Thế chiến thứ II khốc liệt.

Khán giả buổi nói chuyện đặc biệt ngày hôm ấy là những thương bệnh binh đã mất đi hoặc đôi mắt, hoặc cánh tay, hoặc đôi chân, và cả những phần thân thể khác nữa. Không những thế, họ còn chịu một dư chấn nặng nề về tâm lý trước những đau thương, mất mát đã chứng kiến hoặc gặp phải nơi chiến trường.

Mở đầu buổi nói chuyện, Michael nói với các khán giả của ông rằng những thương tích mà họ đang gánh chịu chẳng đáng là gì; rằng thay vì chìm đắm trong thất vọng, đau khổ, họ hãy đứng lên, hăng hái trở lại và tiếp tục cống hiến cho cuộc sống. Ngay lập tức, nhiều tiếng xì xào phản đối nổi lên. Những người thương bệnh binh cảm thấy mình bị xúc phạm trước những lời nói đó, bởi họ cho rằng một người đang có trong tay tất cả như Michael Dowling làm sao có thể hiểu được những đau đớn, mất mát mà họ phải gánh chịu.

Rất bình thản, Michael tiếp tục bài phát biểu của mình. Ông khuyên họ hãy giữ vững niềm tin vào bản thân và tự đặt ra những mục tiêu để phấn đấu.

Đó là một bài phát biểu ngắn gọn và súc tích,

nhưng qua phản ứng gay gắt của khán giả thì có vẻ nó hoàn toàn không đúng lúc, đúng chỗ chút nào. Khi ông kết thúc, cơn thịnh nộ của các thương bệnh binh đã lên tới đỉnh điểm. Họ lớn tiếng phản đối, chê bai lẫn thóa mạ ông. Nhưng lạ thay, vị chủ tịch không hề nao núng. Ông im lặng, bình thản ngồi xuống chiếc ghế gần đó và bắt đầu "tháo" chân phải của mình ra. Thật là một tình huống quá bất ngờ. Trông thấy cảnh đó, những người lính có vẻ lảng đi một chút. Họ chăm chú quan sát hành động kỳ lạ của ông. Vẫn với những cử động khoan thai, từ tốn, Michael tháo tiếp một bên chân còn lại của mình.

Đến lúc này, những tiếng la ó đã ngừng bật. Nhưng không chỉ có vậy, Michael lặng lẽ tháo luôn cánh tay phải, bàn tay trái của mình. Và cuối cùng, ông ngồi đó như một gốc cây cụt, không còn đôi tay hay chân, chỉ có đôi mắt vẫn ánh lên tia nhìn kiên nghị.

Hơn cả hàng trăm dẫn chứng hùng hồn, hàng ngàn lời chia sẻ hoa mỹ, Michael đã hoàn toàn chinh phục được tất cả những người có mặt ngày hôm đó. Ông tiếp tục nói, những lời tâm tình dịu dàng của một người đồng cảnh ngộ, rằng thành công của mỗi người phụ thuộc vào việc họ có dám

đặt ra cho mình những mục tiêu phấn đấu hay không và mức độ nỗ lực để thực hiện những mục tiêu ấy đến đâu. Những người cựu chiến binh yên lặng. Người đàn ông tật nguyền đang phát biểu trên bục kia đã thực sự truyền vào lòng họ một sức sống mới. Tất cả họ có thể làm theo những gì ông đã làm và rồi họ sẽ thành công như ông vậy. Chính thái độ nhụt chí đã tạo nên sức ỳ không nhỏ kéo họ lại phía sau, khiến họ không thể vượt qua tình trạng bệnh tật của bản thân mình.

Ngày hôm ấy, Michael Dowling đã kể lại câu chuyện cuộc đời ông.

Năm 14 tuổi, trong một cơn bão tuyết kinh hoàng, cậu bé Michael Dowling bị rơi ra khỏi xe ngựa. Cú ngã đó đã khiến toàn thân Michael bị giập nát, và khi được mang vào bệnh viện thì đã quá muộn để có thể cứu được tứ chi của cậu. Hai chân, cánh tay phải và bàn tay trái của Michael đã hoại tử vì cái lạnh chết người giữa mùa đông. Tương lai nào cho một thiếu niên nghèo khó và khuyết tật như Michael?

Trong tình trạng có thể làm nản lòng cả những con người mạnh mẽ nhất ấy, sức sống và những ước mơ trong Michael Dowling lại bùng

lên mãnh liệt. Một mình, cậu tìm đến và xin gặp bằng được các nhà lãnh đạo địa phương để trình bày nguyện vọng của mình. Cậu xin họ hỗ trợ chi phí gần các chi giả cho cậu, bù lại, cậu sẽ là người tham gia tích cực mọi hoạt động tình nguyện tại địa phương. Và sau này lớn lên, khi trở thành một doanh nhân thành đạt, cậu sẽ hoàn trả lại mọi chi phí và tài trợ cho các chương trình kinh tế, giáo dục của quê nhà.

Và lời cam kết của cậu bé 14 tuổi lúc ấy đã trở thành hiện thực.

Michael Dowling, người đàn ông tật nguyền ấy đã trở thành một tấm gương vĩ đại về sự thành đạt, không phải bằng một nền tảng vững chắc của sự giàu có, không phải bằng một cơ thể khỏe mạnh, mà bằng việc đặt ra một mục tiêu trong khối óc và trái tim mình. Nếu bạn vững tin, mọi chuyện đều có thể trở thành hiện thực!

- Bích Thủy

Theo *Overcoming*

Giá trị của 20 đô-la

*“Thuốc đo của sự giàu có không phải
ở những thứ ta đang sở hữu, mà là
những thứ ta không thể mua
được bằng tiền.”*

- Khuyết danh

Mấy chục năm trước, tôi từng là trợ lý cho một vị giám đốc già. Giữa tôi và ông thường có những cuộc tranh luận về đầu tư, về nghĩa vụ của một doanh nhân với quốc gia... Là một kế toán, bệnh nghề nghiệp khiến tôi rất chặt chẽ trong chi phí, trong khi ông lại rất hay bỏ tiền vào những việc mà tôi cho là không đâu. Vì vậy có nhiều chuyện tôi không đồng ý với ông.

Thế nhưng, một kỷ niệm với ông khiến tôi không thể nào quên, dù thời gian đã lùi xa...

Hôm đó, trên đường công tác cùng nhau, tôi và ông phải chờ máy bay tại một phi trường lớn. Trong lúc chờ đợi, tôi mở cuốn sách dở dang ra

đọc tiếp, còn sếp, ông đi tìm chỗ để gọi điện thoại. Các con ông đã lớn và ra ở riêng, ở nhà chỉ còn một người vợ thui thủi sống một mình mỗi khi ông đi công tác.

Dù đi xa hay gần, một ngày thế nào ông cũng gọi cho bà đảm bận, khi thì nhắc bà uống thuốc, lúc dặn bà khóa bếp ga cho kỹ, khi thì hỏi xem hôm đó con gái có đưa cháu về thăm bà hay không... Tôi trân trọng tình cảm của ông, nhưng nhiều khi cũng thấy... sốt ruột: già rồi mà... chỉ toàn lo những chuyện lẩn thẩn.

Đọc sách một lúc, tôi chợt nghe tiếng loa thông báo chuyến bay của chúng tôi sắp khởi hành. Nhìn quanh không thấy sếp, tôi vội đi tìm. Thì ra ông vẫn còn ở trong buồng điện thoại công cộng. Nghĩ ông không nghe thấy tiếng loa thông báo, tôi đến gần lấy tay ra hiệu. Lần thứ nhất không thấy ông có phản ứng gì, tôi gõ vào cửa kiếng và ra hiệu lần thứ hai, nhưng lúc này tôi mới nhận thấy thì ra ông không nhìn tôi mà đang nhìn sang buồng điện thoại bên cạnh.

Ở buồng bên, một anh lính trẻ khoác chiếc ba lô căng trên lưng, đang hối hả nói vào máy nghe: *«Mẹ ơi, mẹ nói nhanh đi... Con muốn... nhưng người ta không chịu đổi vé... Mẹ gọi lại cho con*

nhé. Con hết tiền rồi... Số ở đây là 356...". Người lính nói chưa dứt câu, từ máy điện thoại đã phát ra tiếng tít tít...

Từ buồng điện thoại bước ra, với vẻ ân cần của một người cha, sếp tôi tới bên người lính trẻ: *«Có chuyện gì buồn vậy, chàng trai trẻ?».* *«Cháu thiếu 20 đô-la nữa mới đủ tiền đổi vé máy bay về thăm mẹ. Cháu đang nghỉ phép. Đơn vị có mua vé cho cháu về nhà, nhưng ngặt nỗi hiện tại mẹ cháu lại không có nhà. Mẹ cháu đang bị bệnh và nằm ở nhà chị cháu. Nếu cháu cứ lần lữa nơi đây chắc sẽ không thể về thăm mẹ, bởi cháu chỉ có 5 ngày phép...»* - người lính bẽn lèn xốc lại ba lô.

Sếp tôi thò tay vào túi rút ra một tờ giấy bạc: *«Cậu cầm lấy mà về thăm mẹ. Tôi không cho cá nhân cậu. Đây là phần đóng góp của tôi đối với đất nước».* Cậu lính trẻ rụt rè đưa tay ra nhận tiền, nhưng khuôn mặt thì rạng ngời bởi nụ cười rộng toác.

Tôi thầm tự hỏi: Liệu có khoản chi nào trong cả một năm tài chính của một doanh nghiệp giá trị hơn 20 đô-la mà sếp tôi đã dùng để giúp chú lính nọ về với mẹ?

- Lê Lai

Theo Internet

Những dấu chấm câu

Có một người chẳng may đánh mất dấu phẩy. Anh ta trở nên sợ những câu phức tạp và chỉ tìm những câu đơn giản. Đằng sau những câu đơn giản là những ý nghĩa đơn giản.

Sau đó, không may, anh ta lại làm mất dấu chấm than. Anh bắt đầu nói khe khẽ, đều đều, không ngữ điệu. Anh không cảm thán, không xuýt xoa. Không gì có thể làm anh ta sung sướng, mừng rỡ hay phẫn nộ nữa cả. Đằng sau đó là sự thờ ơ đối với mọi chuyện.

Kế đó, anh ta đánh mất dấu chấm hỏi và chẳng bao giờ hỏi ai điều gì nữa. Mọi sự kiện xảy ra ở đâu, dù trong vũ trụ hay ở mặt đất hoặc ngay trong nhà mình, anh ta đều không hay biết. Anh

ta đánh mất khả năng học hỏi. Đằng sau đó là sự thiếu quan tâm với mọi điều.

Một thời gian sau, anh ta đánh mất dấu hai chấm. Từ đó anh ta không liệt kê được, không còn giải thích được hành vi của mình nữa, lúc nào cũng chỉ trích dẫn lời của người khác. Thế là anh ta hoàn toàn quên mất cách tư duy.

Cứ như vậy, anh ta đi đến dấu chấm hết.

Thiếu những dấu chấm câu trong một bài văn, có thể bạn chỉ bị điểm thấp vì bài văn của bạn mất ý nghĩa, nhưng mất những dấu chấm câu trong cuộc đời, tuy không ai chấm điểm nhưng cuộc đời bạn cũng mất ý nghĩa như vậy.

Mong bạn giữ gìn cẩn thận những dấu chấm câu của mình, bạn nhé!

- An Bình

Theo *Internet*

Đừng thay đổi thế giới

*“Cuộc sống sẽ chẳng thay đổi, cho đến
khi nào chúng ta thay đổi
chính bản thân mình.”*

- Khuyết danh

Ngay xưa, có một vị vua cai trị cả một vương quốc rộng lớn. Một ngày nọ, ông quyết định vi hành đến những vùng đất xa xôi nhất của đất nước. Khi trở về cung điện, ông phàn nàn rằng chân ông rất đau. Điều này cũng hoàn toàn dễ hiểu, bởi đây là lần đầu tiên ông thực hiện một chuyến đi dài như vậy, trong khi đó, những con đường ông đi qua đều gập ghềnh, sỏi đá. Bực mình vì bị những con nhúc mỗi hành hạ, ông ra lệnh cho tất cả các con đường trong vương quốc phải được bao phủ bằng da súc vật. Tất nhiên đây là một mệnh lệnh rất khó thực hiện và tốn kém cả về sức người, sức của nhưng vẫn không ai dám khuyên can nhà vua.

Thế rồi cuối cùng, một người hầu khôn ngoan đã dũng cảm đứng ra ngăn cản nhà vua. Anh ta nói:

- Tại sao quốc vương lại có thể tiêu tốn ngân khố một cách vô ích như vậy ạ? Tại sao Người không cắt những miếng da bò êm ái phủ quanh đôi chân trần của mình? Như vậy, không những chân Người sẽ không còn bị đau khi đi qua những con đường gập ghềnh sỏi đá nữa mà cả vương quốc cũng sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian, công sức, của cải!

Nhà vua rất ngạc nhiên trước lời đề nghị lạ lùng của người hầu, nhưng rồi sau đó ông cũng đã đồng ý. Vậy là đôi giày đầu tiên trong lịch sử đã ra đời.

Đôi khi trong cuộc sống, chúng ta không cần bất cả thế giới phải thay đổi theo mình, điều chúng ta cần, đơn giản chỉ là thay đổi tâm nhìn và cách suy nghĩ của bản thân mà thôi.

- Thanh Giang

Theo *Don't Change The World*

Thiếu nữ cài hoa

*“Tình yêu thương đến chẳng vì
một lý do nào, nhưng bất cứ một
nguyên nhân nào dù nhỏ bé cũng
có thể bắt đầu cho một tình yêu.”*

- Khuyết danh

Mary là một nhân viên đồ họa có tài của công ty tôi. Hằng ngày, gần như vào đúng một giờ nhất định, cô chậm rãi bước vào phòng làm việc, với một đóa hoa cài trên mái tóc. Mary luôn cài lên tóc mình một bông hoa, bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu. Thường thì đó là một đóa hoa phù hợp với màu trang phục, cài phía sau suối tóc màu nâu hạt dẻ bóng mượt. Trong những dịp như tiệc mừng Giáng sinh tại công ty, việc cài hoa có vẻ thích hợp vì nó tạo nên không khí rộn rã, vui tươi. Nhưng trong giờ làm việc thì điều đó trở nên lạc lõng và khiến nhiều người xầm xì bàn tán, nhất là những đồng nghiệp nữ. Một vài người tỏ ra khó chịu về việc này. Họ lên án tính mơ mộng quá đà của Mary, thậm chí còn cho rằng cô ấy đã vi phạm

những "nguyên tắc cần thiết" cho sự nghiêm túc trong môi trường làm việc. Chẳng ai gọi cô ấy bằng tên thật, mà bằng những biệt danh như "đóa hoa di động" hoặc "hoa nữ" mỗi khi trò chuyện với nhau, chẳng hạn như:

- Không biết đóa hoa di động đã hoàn thành bản thiết kế cho dự án Wal-Mart chưa nhỉ? - Câu hỏi như thế thường được cất lên với một nụ cười chế giễu.

- Tất nhiên là xong rồi. Cô ấy luôn làm rất xuất sắc mà.

Có thể ai đó sẽ đáp như vậy, kèm theo nụ cười tán phục. Chẳng ai có thể phàn nàn về công việc của Mary. Cô ấy thật sự có tài.

Chúng tôi luôn thắc mắc vì sao Mary lại cài hoa nhưng chưa ai hỏi thẳng Mary lý do vì sao cô lại làm như vậy. Có lẽ nếu một ngày nào đó, Mary xuất hiện mà không có bông hoa nào như thường lệ, chắc mọi người sẽ ngạc nhiên lắm.

Thế rồi một hôm, Mary không cài hoa thật. Đợi đến khi cô ấy mang bản dự án vào phòng tôi, tôi thắc mắc:

- Sao hôm nay cô không cài hoa? Tôi đã quen nhìn thấy cô cài hoa đến nỗi cảm thấy như thiếu

thiếu một cái gì ấy!

- Ô, vâng! - Mary lặng lẽ đáp bằng một giọng buồn buồn. Điều này thật khác với tính cách sôi nổi, trẻ trung thường ngày của cô. Tôi cảm giác có một điều gì đó hơi bất ổn.

- Cô không sao chứ? - Tôi hỏi, dù hy vọng rằng sẽ nghe thấy câu đáp: *«Không sao, tôi vẫn bình thường»*.

Mary ngược mắt lên nhìn tôi. Nhìn thẳng vào đôi mắt nâu sậm ấy, tôi linh cảm rằng mình đã chạm vào một điều gì đó lớn lao hơn chuyện cài hoa nhiều.

- Vâng! - Cô ấy nói khẽ. - Hôm nay là ngày giỗ của mẹ tôi. Tôi rất nhớ bà. Vì thế nên tôi hơi buồn chút ít.

- Tôi hiểu rồi! - Tôi bối rối, cố tỏ ra thông cảm, nhưng cũng không muốn khuấy động thêm cảm xúc buồn rầu của cô ấy. - Tôi biết điều này thật khó khăn với cô.

- Không. Tôi không sao đâu. Tôi biết mình có vẻ đa cảm một tí. Nhưng dẫu sao, đối với tôi, hôm nay là một ngày buồn. Ông biết không...

Và cô ấy bắt đầu kể cho tôi nghe câu chuyện của mình.

- Mẹ tôi bị bệnh ung thư. Bà mất lúc tôi chỉ vừa mười lăm tuổi. Đó là một cú sốc quá lớn với tôi, bởi vì mẹ con tôi rất gần gũi nhau. Mẹ rất yêu và hiểu tôi. Khi biết mình sắp chết, bà đã thu lại những lời chúc và nhắn nhủ dành cho mỗi sinh nhật của tôi, từ năm tôi mười sáu tới năm tôi hai mươi lăm tuổi. Hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của tôi. Hồi sáng, tôi đã xem cuốn băng video cuối cùng bà chuẩn bị.

- Ô, tôi thật sự cảm động khi biết chuyện này.
- Tôi nói, lần này với sự cảm thông sâu sắc trước tâm trạng của Mary.

- Cám ơn lòng tốt của ông. Thật ra, hôm nay tôi không cài hoa cũng có lý do riêng. Khi tôi còn bé, mẹ thường cài hoa lên tóc tôi. Một ngày nọ, khi bà đang nằm viện, tôi mang vào cho bà một bó hoa hồng mới hái ở vườn nhà. Cầm bó hoa trên tay, mẹ đưa tôi gần mũi để có thể ngửi thấy mùi thơm của nó. Thế rồi bà rút ra một bông, kéo tôi lại gần. Bà vuốt tóc tôi, cài bông hoa ấy lên tóc tôi, như bà vẫn hay làm hồi tôi còn nhỏ xíu. Cuối ngày hôm ấy bà mất.

Nước mắt Mary lăn tròn.

- Thế là từ đó trở đi tôi luôn cài một bông hoa trên tóc - nó làm tôi có cảm giác như mẹ vẫn còn

ở bên tôi, dù chỉ về mặt tinh thần. Thế nhưng..., - cô thở dài. - Hôm nay, trong cuốn video dành cho ngày sinh nhật thứ hai mươi lăm của tôi, mẹ nói rằng bà rất tiếc vì không được ở bên cạnh chăm sóc, bảo ban cho tới khi tôi thực sự trưởng thành. Bà muốn nhìn thấy một dấu hiệu thuyết phục nào đó để chứng tỏ tôi không còn bé bỏng nữa.

Tôi gật đầu đồng tình:

- Tôi hiểu, đó là mong muốn của tất cả những người mẹ.

- Vì thế tôi suy nghĩ, dấu hiệu mà tôi có thể dành cho mẹ là gì? Đó chính là việc cài hoa. Tôi từ bỏ thói quen từ xưa đến nay của mình, một dấu hiệu để chứng tỏ với mẹ rằng tôi đã hoàn toàn trưởng thành.

Đôi mắt mơ màng với dòng hồi tưởng, Mary nói tiếp:

- Tôi thật may mắn được làm con của mẹ. Nhưng tôi không cần phải cài hoa để nhắc nhở mình về những kỷ niệm ngày xưa nữa. Đó chỉ là dấu hiệu bên ngoài của những kỷ ức quý giá về mẹ - chúng vẫn ở mãi trong tim tôi dù tôi không còn cài hoa lên tóc... Ô, đây là bản dự án. Tôi mong là ông sẽ hài lòng về nó.

Mary trao cho tôi bộ hồ sơ đã chuẩn bị chu đáo, có chữ ký của cô và hình một đóa hoa nhỏ vẽ tay bên dưới - ký hiệu của riêng cô.

Không biết bao nhiêu lần tôi đã nghe câu: *«Đừng bao giờ phán xét người khác khi chưa hiểu rõ về họ»*, vậy mà tôi đã không làm được như vậy. Tôi đã đánh giá một cách sai lầm về cô gái trẻ này, đã khó chịu với việc cài hoa của cô khi chưa hiểu rõ về nguyên nhân sâu xa của nó. Tôi từng tự hào cho rằng mình hiểu biết và nắm vững từng chi tiết của công ty, biết chính xác vai trò, chức năng của từng người một, nhưng chỉ một tâm tư nhỏ của cô nhân viên có năng lực nhất, tôi lại không buồn tìm hiểu. Thật là sai lầm khi tôi từng cho rằng đời sống cá nhân của một người không liên quan gì đến công việc của họ, vì thế nên vứt bỏ tất cả lại trước khi bước vào cánh cửa văn phòng. Nhưng Mary đã dạy cho tôi được nhiều điều. Hôm ấy, tôi đã biết rằng đóa hoa mà cô gái trẻ ấy cài trên tóc là biểu tượng cho tình yêu dạt dào của cô, là cách thức để cô duy trì sự gắn bó với người mẹ trẻ đã mất đi khi cô còn thơ ấu.

Tôi chăm chú xem bản dự án của Mary, vô cùng hài lòng vì nó đã được thực hiện bởi một người sáng tạo, kỹ lưỡng và có một chiều sâu tâm

hồn cũng như năng lực cảm xúc tuyệt vời. Các công trình của cô ấy luôn luôn xuất sắc, bởi cô luôn sống bằng trọn vẹn trái tim mình. Đó là một bài học để nhắc tôi nhớ rằng, bản thân mình cũng cần phải sống bằng trọn vẹn trái tim.

- Thành Nhân

Theo Flower In Her Hair

Nếu có lòng

Mặt trời đỏ ối đang khuất dần sau những rặng cây. Sau một ngày dài mệt mỏi, Joe hối hả lái chiếc Pontiac cũ kỹ trở về nhà. Sinh ra và lớn lên ở thị trấn bé nhỏ này, Joe quen thuộc nó đến từng con đường, từng góc phố. Bóng đêm mịt mù bắt đầu phủ xuống, trời lất phất mưa và gió thổi lạnh ngắt.

Joe điều chỉnh tốc độ, chạy chậm chậm vào một con đường nhỏ và hẹp. Chợt anh nhìn thấy bên kia đường một người phụ nữ đã luống tuổi đứng cạnh chiếc xe hơi Mercedes. Không cần hỏi, Joe cũng biết là nó đang bị trục trặc. Joe tắt máy, dừng lại và bước tới bên cạnh bà. Người phụ nữ ấy mỉm cười nhìn anh nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng. Bà đã đứng đây cả giờ đồng hồ nhưng vẫn không có ai chịu dừng xe lại giúp đỡ bà. Liệu chàng trai này có phải người tốt hay không? Trong bộ quần áo tầm tầm và vẻ mặt khắc khổ,

hắn anh ta đang gặp khó khăn về kinh tế. Joe vội lên tiếng trấn an:

- Cháu tới để giúp bác. Sao bác không ngồi chờ trong xe cho ấm, ngoài trời lạnh lắm. À, cháu tên là Joe.

Joe kiểm tra xe và thấy một bên lốp đã bị xẹp. Tuy chỉ đơn giản như vậy nhưng đối với người phụ nữ mảnh dẻ ấy, chuyện này chẳng khác gì một thảm họa. Joe trải áo chui vào gầm xe. Trong lúc Joe làm việc, người phụ nữ cúi xuống nói chuyện với anh qua cửa sổ xe. Chỉ 10 phút sau, Joe đã thay xong bánh dự phòng. Joe đứng dậy, người lấm lem còn tay thì trắng trẻo. Người phụ nữ ấy rồi rít cảm ơn và hỏi anh định lấy công bao nhiêu tiền. Bà bảo Joe đừng ngại vì nếu không gặp được anh, bà không biết chuyện gì sẽ xảy đến với mình giữa đêm tối, đường vắng như thế này. Thế nhưng, thực lòng Joe chưa hề nghĩ đến chuyện nhận tiền của bà. Đúng là anh đang thất nghiệp nhưng sửa xe không phải là nghề của anh và anh giúp bà chỉ vì thấy tội nghiệp mà thôi. Và lại, trước đây, đã có rất nhiều người hào hiệp giúp anh trong lúc khốn khó. Nghĩ vậy, Joe từ chối:

- Cảm ơn bác. Nếu bác có lòng, xin hãy giúp người khác.

Joe chờ chiếc xe của người phụ nữ ấy đi khuất mới rẽ vào con hẻm nhỏ về nhà.

Xe chạy được vài dặm, người phụ nữ dừng lại và bước vào một quán ăn nhỏ bên đường. Cô hầu bàn vội lấy khăn cho bà lau mái tóc ướt. Cô vẫn niềm nở và ân cần dù đôi chân muốn cứng đờ vì phải chạy tới lui từ sáng. Người đàn bà ái ngại nhìn cô gái: Cô đang mang thai và hình như cũng sắp tới ngày sinh nở. Bà chợt nhớ tới lời của Joe. Ăn xong, bà kêu tính tiền và đặt vào đĩa tờ 100 đô-la. Khi cô hầu bàn đem tiền thối trở ra, người khách đã đi mất. Trên bàn chỉ còn lại một mẫu giấy nhỏ:

«Con đừng cảm ơn ta. Ta cũng từng được giúp đỡ. Nếu con có lòng, hãy nhớ tới người khác.»

Trên đường về nhà, cô nghĩ miên man. Làm sao người phụ nữ ấy biết được rằng vợ chồng cô đang gặp lúc khó khăn. Chồng cô thất nghiệp và tháng sau thì cô sinh con? Đi ngang qua công viên, cô thấy hai bóng người, một lớn một bé ôm nhau trên ghế đá. Tiếng ru khe khẽ nỉ non trong đêm. *«Dù sao thì mình cũng có chỗ ngủ đêm, có việc làm»*, cô chạnh lòng nghĩ. Sau đó, cô nhẹ nhàng thò tay vào túi rút số tiền bà lão tặng, đặt xuống bên cạnh người mẹ không nhà đang ru con.

- Đừng cảm ơn tôi. Nếu có lòng...

Khi cô gái bước vào căn phòng chật hẹp của mình, chồng cô đã ngủ say. Khẽ cởi giày, cô leo lên giường, nhẹ nhàng hôn chàng và nằm xuống.

- Về rồi hả cưng. Có chuyện gì không em? -
Chồng cô tỉnh giấc khẽ hỏi.

- Không, anh yêu. Mọi việc ổn cả, Joe ạ.

- Lan Nguyễn

Theo *Internet*

Ba người thầy vĩ đại

Khi Hasan - một nhà hiền triết Hồi giáo sắp qua đời, có người hỏi ông: *«Thưa ngài, xin ngài cho tôi biết ai là thầy ngài? Ai là người đã truyền cho ngài những kiến thức uyên bác đến vậy?»*.

Hasan mỉm cười: Những người thầy của ta nhiều vô kể. Nếu điểm lại tên tuổi của các vị ấy hẳn sẽ mất hàng tháng, hàng năm. Điều đó quá dài vì thời gian của ta còn rất ít. Nhưng ta có thể kể ra đây ba người thầy trong số những vị ấy.

Người đầu tiên là một tên trộm. Một lần, sau khi lạc giữa sa mạc, ta tìm đến được một khu làng, trời đã rất khuya, mọi nhà đều đóng cửa ngủ cả. Đi mãi, cuối cùng tình cờ ta bắt gặp một người đàn ông đang hí hục khoét vách. Ta hỏi ông ta xem có thể tá túc ở đâu, ông ta trả lời: *«Khuya khoắt thế*

này thật khó tìm chỗ nghỉ chân. Nhưng ông có thể đến ở chỗ tôi nếu ông không ngại ở chung với một tên trộm”.

Quá khát và mệt mỏi, ta quyết định theo người đàn ông đó về chỗ trú chân, không một chút chần chừ. Ta đã nán lại đấy hẳn một tháng! Mỗi đêm, trước khi đi, người đàn ông ấy đều lặp lại câu nói quen thuộc: *«Tôi đi làm đây. Ông ở nhà cầu nguyện cho tôi nhé!»*. Lần nào người đó trở về, đáp lại ánh mắt tò mò của ta, vẫn là câu trả lời: *«Hôm nay chẳng trộm được gì, nhưng ngày mai tôi sẽ làm được. Có thể lắm chứ”.*

Bỏ qua chuyện xét đoán việc làm bất chính của người đàn ông kia, rõ ràng ông ta cũng rất đáng nể vì niềm tin mạnh mẽ của mình phải không? Đã có lúc ta trải qua giai đoạn vô cùng bế tắc, trí óc liên tục suy ngẫm nhưng chẳng ngộ ra được một chân lý nào. Điều đó khiến ta rơi vào tâm trạng tuyệt vọng đến mức nghĩ rằng mình nên chấm dứt tất cả những tìm kiếm vô nghĩa này. Nhưng ngay sau đấy ta chợt nhớ đến tên trộm, kẻ hàng đêm vẫn quả quyết: *«Ngày mai tôi sẽ làm được. Có thể lắm chứ!”.*

Người thầy thứ hai của ta là một con chó - đừng vội cười nhé anh bạn. Lần đó, khi ta đang

đi dọc bờ sông thì một con chó xuất hiện. Nó đang khát nước. Nhưng vừa nhìn xuống dòng nước, nó liền hoảng sợ bỏ chạy. Chắc chắn nó đang nhầm tưởng cái bóng của mình là một con chó khác. Có lẽ quá khát nên chạy được một đoạn, con chó đáng thương lại quay trở lại. Mặc nỗi sợ hãi trong lòng, nó nhảy xuống sông và cái bóng biến mất. Ta nhận ra rằng, cũng như con vật kia, phần lớn nỗi sợ hãi trong con người chúng ta đều do tưởng tượng mà nên. Vì vậy, phải biết lấy hành động để chiến thắng nỗi sợ của bản thân.

Người thầy cuối cùng của ta là một đứa bé. Lần nọ, ta đến một thành phố lớn và thấy một đứa bé cầm trên tay ngọn nến đã tắt sáng để đặt trong đèn thờ. Ta hỏi đứa bé: *“Con tắt cây nến này phải không?”*. Đứa bé đáp: *“Thưa phải”*. Đoạn ta hỏi: *“Lúc này ta còn thấy cây nến chưa được tắt nhưng chỉ một thoáng sau đã cháy sáng. Vậy con có biết ánh sáng từ đâu đến không?”*.

Đứa bé cười to, thổi phụt ngọn nến và nói: *«Ngài thấy ánh sáng đã biến mất, vậy ngài bảo ánh sáng đã đi đâu?»*.

Cái tôi ngạo nghễ của ta hoàn toàn sụp đổ, pho kiến thức kim cổ của ta cũng sụp đổ theo. Lúc

ấy ta nghiệm ra sự dốt nát của bản thân. Và từ đó trở đi, ta không bao giờ còn dám tự hào về kiến thức của mình.

Đúng là có thể nói ta không có một ai là thầy, nhưng điều này không có nghĩa ta không phải là một học trò. Ta xem vạn vật là thầy. Ta học hỏi từ tất cả mọi vật, từ cành cây, ngọn cỏ đến đám mây trên trời kia. Ta không có một người thầy, vì ta có hàng triệu triệu người thầy mà ta đã học được mỗi khi có thể. Điều thiết yếu trong cuộc sống là phải luôn sẵn sàng làm một người học trò và phải biết học hỏi ngay từ những điều bình thường, từ những con người giản dị nhất.

- Lê Lai

Theo *Internet*

Bức chân dung

“Nếu bạn nhìn thế giới này qua một góc độ khác, có thể bạn sẽ thấy những thay đổi thật đáng ngạc nhiên.”

- Khuyết danh

Một hôm, tại thị trấn xa xôi nọ xuất hiện một người họa sĩ từ phương xa ghé tới. Khi đang nghỉ chân dưới bóng râm rợp mát của tán sồi đầu làng, ông gặp một người đàn ông nông nặc mùi rượu đi ngang qua. Thấy ông, gã khinh khỉnh hỏi với vẻ gây hấn:

- Ông ngồi đây có việc gì?

- Tôi chỉ là một họa sĩ lỡ đường, ghé chân ngồi nghỉ dưới tán cây mà thôi! Nếu ông muốn, tôi có thể vẽ cho ông một bức chân dung! - Người họa sĩ điềm tĩnh đáp.

- Thế thì được, nhưng ông phải vẽ cho giống vào nhé! - Gã say vẫn thô lỗ.

Thế là người họa sĩ bắt đầu tập trung vào từng

nét vẽ. Ông vẽ một cách say sưa trước "người mẩu" là gã đàn ông chuếnh choáng hơi men, với khuôn mặt lõm chồm râu và bộ quần áo lấm lem, bẩn thỉu. Một lát sau, đặt chiếc cọ xuống, người họa sĩ nhẹ nhàng nhắc bức tranh ra khỏi giá đỡ và mang đến cho người đàn ông nọ xem.

- Đây không phải là tôi! - Gã tỏ ra ngạc nhiên pha lẫn xấu hổ khi nhìn thấy khuôn mặt mình trong tranh, trong dáng vẻ lịch lãm với nụ cười thân thiện.

- Không, đây chính là hình ảnh tôi thấy trong anh. Anh hoàn toàn có thể là một người lịch lãm, thành đạt nếu như anh thật sự muốn điều đó!

Bức tranh ấy đã làm biến đổi cuộc đời người đàn ông say xỉn nọ. Một năm sau đó, khi người họa sĩ ghé lại ngôi làng, gã say trước kia đã trở thành một anh nông dân chăm chỉ, tháo vát và tốt bụng được nhiều người yêu quý.

- Ngọc Huệ

Theo *The Town Drunk And The Portrait Painter*

Nếu bạn vẫn có thể

*“Mất niềm tin, đó là lúc
con người mất đi tất cả.”*

Nếu bạn vẫn có thể mỉm cười khi ngắm nhìn hoàng hôn, có thể nhận ra vẻ đẹp rực rỡ nơi những bông hoa bé nhỏ, dung dị, vậy là bạn vẫn còn niềm tin.

Nếu bạn thấy vui khi nhìn cánh bướm chập chờn bay, và nếu nụ cười của một đứa trẻ có thể sưởi ấm con tim bạn, nghĩa là bạn vẫn còn niềm tin.

Nếu bạn thấy được mặt tốt của người khác, và nếu cơn mưa xối xả trên trần nhà vẫn khiến bạn chìm trong giấc ngủ thì đừng nghi ngờ gì nữa: bạn vẫn còn niềm tin.

Nếu chiếc cầu vồng trên cao vẫn khiến bạn say sưa ngắm nhìn, và nếu bạn sẵn sàng vuốt ve, nựng nịu chú cún con bé nhỏ dưới chân mình,

nghĩa là bạn vẫn còn niềm tin.

Nếu bạn vẫn có thể mỉm cười với những người đã từng khiến bạn thất vọng và đau đớn, và nếu thỉnh thoảng bạn vẫn nhận được những tấm thiệp hay lá thư nào đó của người bạn thuở xa xưa, vậy là bạn vẫn còn niềm tin.

Nếu cơn đau của người khác cũng khiến bạn nhói lòng, và nếu niềm vui của ai đó cũng khiến bạn hạnh phúc, thì như vậy, bạn vẫn còn niềm tin.

Nếu bạn cầu nguyện cho những người xa lạ vượt qua khó khăn họ đang gặp phải, và nếu bạn vẫn còn theo dõi những câu chuyện tình với mong muốn sẽ có những kết thúc có hậu, vậy thì, không gì phải lo lắng, bạn vẫn còn niềm tin.

Nếu bạn vẫn có thể mỉm cười khi nghĩ lại những ngày đã qua, và háo hức chờ đón ngày mai đang tới, vậy là trong bạn, niềm tin vẫn tràn đầy.

Niềm tin là một điều kỳ diệu. Nó có thể lúc ẩn lúc hiện, hay đôi khi trốn biệt vào đâu đó, nhưng hiếm khi nó thực sự tan vỡ. Niềm tin là ngọn lửa dẫn đường chúng ta đi khi xung quanh chỉ là bóng đen; là sự động viên, khích lệ lớn lao khó có điều gì khác thay thế được. Nó đưa ra lý do khiến chúng ta đứng lên và khuyến khích chúng ta tiếp

tục tiến về phía trước.

Vì thế, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, cũng đừng bao giờ đánh mất niềm tin. Mất niềm tin, đó là lúc con người mất đi tất cả.

- Thanh Giang

Theo Then You Still Have Hope

Đôi mắt của mẹ

“Sức mạnh của một người đến từ chính những giá trị bên trong con người đó.”

- R. W. Clark

Tôi yêu nhất là đôi bàn tay mẹ. Từ bàn tay đó, mẹ đã làm cho tôi biết bao điều diệu kỳ.

Chiều chiều, tôi ngồi trên chiếc bàn bếp, say sưa với bức tranh của mình, còn mẹ thì loay hoay dọn dẹp, đôi tay thoăn thoắt.

- Mẹ ơi, mẹ xem cánh đồng của con đi, con vẽ xong rồi!

- Thế à? - Mẹ hào hứng. - Con vẽ nhanh nhỉ, cho mẹ xem với nào!

Mẹ tôi không nhìn bằng mắt. Mẹ lấy tay và sờ thật kỹ vào mặt giấy, từng nét, từng nét một trong

khi tôi thao thao "thuyết minh". Mẹ sẽ xem tranh rất lâu và rất kỹ, còn tôi thì hồi hộp chờ lời nhận xét cuối cùng, dù nó luôn là «*Chà, đẹp đấy!*» hay «*Họa sĩ của tôi vẽ càng ngày càng lên tay thật!*».

Cha tôi luôn nhìn tôi hay những thứ tôi đưa cho ông bằng mắt. Bà của tôi hay những người đến nhà tôi chơi cũng vậy. Nhưng mẹ thì lại khác. Mẹ luôn nhìn mọi thứ bằng tay. Mỗi khi âu yếm tôi, mẹ sẽ đưa cả hai tay sờ thật kỹ khuôn mặt tôi. Mẹ lấy tay nhìn tranh tôi vẽ, nhìn những tượng đất sét tôi nặn, rồi cũng bằng cách đó, mẹ làm mọi thứ để chăm lo cho gia đình. Chưa bao giờ tôi nghĩ việc mẹ tôi không nhìn mọi vật bằng mắt là bất thường cả.

Tôi nhớ mãi cách mẹ chải tóc cho tôi. Mẹ cầm lược ở tay phải, còn tay trái kẻ một đường từ đầu mũi tôi, thẳng lên giữa hai chân mày đến tận đỉnh đầu. Đó là cách để mẹ rẽ cho tôi đường ngôi thẳng tắp không chệch vào đâu được.

Rất nhiều lần khi bị té, tôi chạy vào khóc với mẹ. Bàn tay mẹ lại nhẹ nhàng rửa vết thương, băng bó cho tôi. Ngay lập tức, vết thương không còn đau đớn gì nữa. Thuở nhỏ, tôi vẫn thường tự hỏi không biết đôi bàn tay gầy guộc ấy có phép tiên gì hay không.

Tuy nhiên, cũng có những thứ mẹ tôi không nhìn thấy. Mẹ không thể biết mấy con mèo con mới sinh có màu gì nếu tôi không nói. Mẹ cũng không thể chơi trò xếp hình hay chơi bóng ném cùng tôi. Nhưng đó chỉ là một phần rất ít những điều mẹ không làm được.

Một hôm, tôi lên lấy một cái bánh rán trên đĩa. Mẹ không nói lời nào và dĩ nhiên tôi nghĩ ngay rằng mẹ không hề hay biết gì cả. Nhưng khi tôi đang nhóp nhép đi ngang qua mẹ, mẹ kéo tay tôi lại và nói:

- Karrey, lần sau con phải xin phép mẹ chứ không được ăn tùy tiện như vậy. Con có thể có mọi thứ con muốn, chỉ cần con xin phép mẹ.

Tôi có một anh trai, một chị gái và một em trai, và không ai trong chúng tôi có thể hiểu được tại sao mẹ biết rõ những gì chúng tôi làm. Một ngày nọ, anh trai tôi đem về một con chó hoang và giấu nó trong phòng mình. Ngay chiều hôm đó, mẹ vào phòng anh và yêu cầu anh tôi mang con chó ra ngoài ngay lập tức. Thật chẳng có điều gì chúng tôi có thể che mắt được mẹ.

Một đêm, tôi lên mẹ bật ti-vi rất nhỏ để vừa làm bài tập vừa xem. Mẹ bước vào phòng và hỏi:

- Karrey, con đang làm bài tập hay đang xem ti-vi vậy?

Thế là tôi đành tui nghỉ tập trung vào bài học của mình. Về sau, tôi cứ nghĩ mãi và tự hỏi làm sao mẹ biết được rằng chính là tôi ở trong phòng chứ không phải anh hay chị tôi.

- Con yêu, chỉ cần nghe hơi thở của con là mẹ đã nhận ra được rồi! - Mẹ bình thản trả lời tôi như thế.

Mẹ cũng có một khả năng định hướng rất tốt. Nhà tôi có một chiếc xe đạp đôi và mấy anh chị em tôi thường thay phiên nhau chở mẹ. Tôi ngồi ghế trước điều khiển tay lái và đạp cùng mẹ đang ngồi ở ghế sau. Dường như lúc nào mẹ cũng biết rõ chúng tôi đang ở đâu để chỉ đường rõ ràng và chính xác. Mẹ biết cả khi chúng tôi đến gần một ngã tư hay khi có một chiếc xe hơi lao nhanh qua.

Năm lên chín, tôi thắc mắc mãi, làm thế nào mà mẹ biết được tôi tắm rửa có sạch sẽ hay không. Một bữa nọ, khi tôi đang mãi chơi với đồng đồ chơi trong bồn tắm thì mẹ bước vào và hỏi:

- Karrey, con chưa chịu đi tắm à?

Lúc ấy, tôi rất ngạc nhiên không hiểu vì sao mẹ biết được điều đó. Mãi đến khi lớn lên, tôi mới biết được rằng mẹ hiểu tâm lý của một đứa bé gái đang thích thú với những món đồ chơi trong nước thì sẽ không nhớ đến việc tắm rửa cho mình. Cứ như thế, mẹ nuôi lớn chúng tôi bằng đôi mắt trong tâm hồn mình.

Nhưng liệu mẹ có thể hình dung khuôn mặt của các con mẹ chỉ bằng cách cảm nhận qua đôi bàn tay? Một ngày khi tôi 17 tuổi và đứng trước gương chải tóc, tôi đã hỏi bà:

- Mẹ thật sự không biết chúng con trông ra sao đúng không?

Bà vuốt mái tóc tôi và đáp:

- Mẹ biết chứ, con yêu.

- Thật sao mẹ? Làm sao mẹ biết được?

- Mẹ biết con trông như thế nào ngay lần đầu tiên các bác sĩ đặt con vào tay mẹ. Mẹ cảm nhận được từng centimet cơ thể con và từng sợi tóc mềm mại trên đầu con. Mẹ biết tóc con màu vàng và đôi mắt con màu xanh vì cha con nói với mẹ như thế. Mẹ biết con rất xinh đẹp vì đó là những lời mẹ nghe được từ mọi người. Và quan trọng hơn cả, mẹ biết con của mẹ có một tâm hồn đẹp, vì con đã thể

hiện điều ấy hàng ngày, từ lúc còn là một đứa trẻ đến khi trưởng thành như lúc này đây...

Mắt tôi chợt nhòe đi.

- Mẹ biết con rất khỏe vì con yêu thể thao. Mẹ biết trái tim con nhân hậu khi nghe con trò chuyện với loài vật và các em nhỏ. Mẹ biết con rất mạnh mẽ vì con đủ can đảm để bảo vệ lẽ phải. Mẹ biết con trân trọng mọi người qua cách con đối xử với họ. Mẹ biết con thông minh vì con luôn vượt qua các kỳ thi một cách dễ dàng. Mẹ cũng biết con tràn đầy niềm tin và hy vọng vì mẹ thấy trong con sự kiên trì, không ai có thể làm con nản chí. Mẹ biết con yêu thương gia đình khi con bênh vực anh chị mình. Mẹ biết trong con tràn ngập tình yêu vì con luôn thể hiện tình yêu ấy với mẹ và cha. Chưa bao giờ con tỏ ra mình bị thiệt thòi vì có một người mẹ mù. Vì vậy, con yêu, - mẹ kéo tôi lại gần, - mẹ biết con trông như thế nào và đối với mẹ, con rất đẹp.

Đó là chuyện của mười năm trước, còn bây giờ, tôi đã làm mẹ. Khi các bác sĩ đặt lên tay tôi đứa con trai đầu lòng, tôi nhắm mắt lại và dang hai tay của mình ra. Cũng như mẹ, có thể cảm nhận từng centimet cơ thể của con mình và biết rõ là nó rất xinh. Sau này, thỉnh thoảng tôi vẫn thích tắt

đền, ôm con vào lòng để cảm nhận những gì mẹ
tôi đã cảm nhận trước đây.

- Nguyễn Ngân

Theo My Own Experience

Thiên thần can đảm

*“Mỗi chúng ta đều có trong đời mình
những trang sách - được viết bởi
công trạng của người khác - mà đôi khi
chính ta cũng không hề hay biết.”*

- G. Guyau

Nhân dịp Giáng sinh năm ngoái, vợ chồng con trai tôi gửi tặng tôi một bức tượng nhỏ bằng đá hoa cương rất đẹp, có khắc dưới bệ một hàng chữ nhũ vàng: Thiên thần can đảm. Kèm theo bức tượng đáng yêu ấy là một tấm thiệp nhỏ với lời nhắn: *«Mẹ là người phụ nữ can đảm nhất mà tụi con từng biết»*.

Tôi rất vui khi nhận được lời khen ngợi ấy. Suốt cả cuộc đời mình, tôi luôn cố tỏ ra là một người phụ nữ, một người mẹ cứng cỏi, nghị lực, tinh tế. Nhưng đó chỉ là bề nổi dễ dàng nhận thấy, còn ẩn bên trong tôi là một tâm hồn nhút nhát, thậm chí còn rất yếu đuối. Ngay từ khi còn là một cô bé học ở lớp mẫu giáo, tôi đã không bao giờ

dám bước lên sân khấu biểu diễn như các bạn của mình. Rồi đến khi lên trung học, tôi chỉ chơi thân với một nhóm bạn cùng lớp. Nếu các con tôi biết được những điều ấy, chắc chắn chúng sẽ không tặng tôi biệt hiệu đáng tự hào như thế.

Nhưng mọi chuyện đã khác đi từ khi tôi gặp anh - tình yêu đầu tiên và cũng là duy nhất của cuộc đời tôi.

Chưa bao giờ chồng tôi cho mình là người can đảm. Trong ý nghĩ của anh, anh hùng phải là một quý ông hấp dẫn, cao 1m80 và tất nhiên phải rất đẹp trai, cỡ tài tử điện ảnh. Còn anh, anh chỉ có cái dáng rần chắc của một người đàn ông chuyên làm việc nặng nhọc, với mái tóc màu đỏ quạch và khuôn mặt đầy những nốt tàn nhang. Một chân anh bị dị tật từ nhỏ nên đi đứng hơi khó khăn một chút, nhưng nó chưa bao giờ cản trở anh làm bất kỳ một công việc nào, dù là khó khăn đến mấy chăng nữa.

Cha mẹ anh qua đời khi anh chỉ vừa lên sáu. Năm anh chị em của anh phải ly tán, mỗi người dọn đến sống nhờ tại một nhà bà con ở các bang khác nhau.

Anh sống với chú thím của mình - một cuộc sống khá nghèo khó nhưng cũng thật êm đềm.

Thế nhưng, lại một lần nữa số phận giáng lên anh nỗi mất mát đắng cay. Năm 14 tuổi, anh chịu cảnh mất cha mẹ một lần nữa khi cả chú và thím đều qua đời sau một tai nạn giao thông kinh hoàng. Từ đó, anh bắt đầu bươn chải để nuôi sống bản thân.

Khi tôi quen biết anh, anh đang là người phụ việc cho một cửa hàng tạp hóa. Trong khi tôi và những người đồng trang lứa với anh đều đang vô tư với cuộc sống không lo âu, ưu phiền thì anh phải làm việc cật lực để vừa tự lo miếng ăn cho mình, vừa trang trải tiền học phí. Ở trường, anh là học sinh giỏi, rất thông minh nhưng cũng không kém phần bướng bỉnh.

Anh luôn là người bảo vệ tôi. Còn nhớ một lần trên đường đi học về, một nhóm con trai quậy phá trong trường đã giật lấy chiếc nón trên đầu tôi khiến tôi khóc rấm rức. Không nói gì, anh tới trước mặt kẻ gây hấn, đường hoàng yêu cầu hắn ta trả nón lại cho tôi. Kết quả của hành động anh hùng ấy, anh ra về với khuôn mặt bầm dập vì bị chúng đánh, nhưng vẫn có thể mỉm cười một cách bình thản.

Thế chiến thứ II bùng nổ, anh gia nhập hải quân. Vào ngày 4 tháng 5 năm 1945, con tàu của sư đoàn anh bị đánh chìm tại bờ biển Nhật Bản,

khiến 150 đồng đội của anh tử nạn, còn anh phải nằm viện để điều trị vết thương trong suốt nửa năm trời. Anh là thương binh nặng nhất phòng bệnh lúc ấy, nhưng cũng là người chịu đựng giỏi nhất. Lòng lạc quan, ý chí kiên cường của anh cuối cùng đã chiến thắng, và anh có thể trở lại cuộc sống thường ngày của mình.

Chúng tôi cưới nhau khi anh 28 tuổi, cũng từ đó trở đi chưa bao giờ tôi phải chịu đựng bất kỳ một nỗi lo nào. Tất cả mọi gánh nặng, đã có anh là người gánh vác. Vừa chào đời, con gái đầu lòng của chúng tôi đã mất. Tôi biết anh chính là người đau khổ nhất, bởi từ lâu anh luôn khao khát một mái ấm gia đình rộn ràng tiếng nói cười của trẻ thơ. Dù lòng đầy tan nát nhưng anh vẫn nhẹ nhàng an ủi tôi:

- Hãy vững vàng lên em ạ, rồi chúng ta sẽ có những đứa con khác!

Đúng như những gì anh nói, chúng tôi đã có với nhau bốn đứa con trai. Với một mục tiêu duy nhất là lo cho các con được ăn học thành tài, anh đã làm việc cật lực.

- Anh chỉ mong sao cuộc đời chúng sẽ sung sướng hơn cuộc đời chúng ta! - Anh tâm sự cùng tôi.

Bắt đầu từ công việc của một công nhân lắp ống nước với mức lương 1 đô-la 25 xu mỗi giờ, anh đã trở thành thợ máy chính được mọi người tôn trọng và tín nhiệm. Khi cuộc sống của chúng tôi đã thoải mái hơn, anh vẫn hàng ngày cần mẫn làm việc.

- Nếu có chuyện gì không hay xảy ra với anh, anh không muốn em phải đi cạo rửa sàn nhà để kiếm sống! - Anh vẫn thường nói nửa đùa nửa thật với tôi như thế.

Tôi suy sụp hoàn toàn khi các bác sĩ chẩn đoán anh bị ung thư vòm họng. Anh nhai và nuốt thức ăn rất khó khăn. Nhưng cũng như những lần vượt qua thử thách trước đây, anh vẫn hàng ngày đối mặt với bệnh tật một cách lạc quan. Căn bệnh đã di căn và không thể phẫu thuật được nữa. Biết tin, anh vẫn bình tĩnh chấp nhận mà không một lần than vãn.

Tôi tin rằng mỗi người trong chúng ta đều có một khoảnh khắc định mệnh quyết định phần đời còn lại của mình sẽ sống ra sao. Khoảnh khắc ấy đến với chồng tôi khi anh ấy chỉ vừa sáu tuổi. Thượng đế đã mang cha mẹ anh đi, nhưng lại bù đắp cho anh tinh thần dũng cảm, lòng nhân ái và những phẩm giá đáng quý khác. Khoảnh khắc

của tôi lại đến vào những giây phút cuối đời của chồng mình. Tôi đứng bên cạnh anh khi anh cố gắng đưa tay lên trán để chào vĩnh biệt tôi. Với nụ cười trong làn nước mắt, anh cố hôn từ giã tôi.

Dù sinh ra với nhiều nỗi buồn nhưng anh vẫn sống một cuộc sống đầy lạc quan và can đảm. Mất anh, tôi mất đi một chỗ dựa vững chắc, nhưng cũng từ anh, tôi lại được truyền thêm lòng nhiệt huyết với cuộc sống. Tôi hiểu rằng mọi khó khăn, thử thách của cuộc sống này đều có thể vượt qua nếu tôi thực sự tin tưởng vào bản thân mình. Bây giờ, để đạt được mục tiêu, tôi đã dám vượt qua giới hạn "bình yên" từng ru tôi trong giấc ngủ dài trước đây.

Năm vừa rồi, ở tuổi 75, tôi quyết định tham gia một lớp đại học toàn những người trạc tuổi cháu mình. Cuộc sống thử thách tôi ở từng điều căn bản hằng ngày. Tôi đã dám viết lên những câu chuyện chân thực từ tận đáy lòng, và tôi đã đứng trước mọi người kể lại tất cả, dù hai đầu gối run lập cập. Tôi luôn luôn cảm nhận được sự hiện diện của chồng tôi từng ngày. Đó là những lúc tôi nghĩ đến những mát mát mà anh ấy phải chịu đựng và cách anh đã cố gắng để vượt qua tất cả. Thông qua cách nhìn và tấm gương của anh, tôi học cách

tìm ra những điều tốt đẹp trong mọi tình huống, dù khó khăn đến đâu đi chăng nữa.

Nếu điều đó biến tôi trở thành một thiên thần can đảm trong mắt các con tôi, thì tôi xin nhận lời khen tặng này với niềm sung sướng và lòng biết ơn vô hạn với cuộc sống, vì tôi đã có được một người thầy tuyệt vời.

- Thanh Phương

Theo *Angle Of Courage*

Những bài học từ trẻ thơ

Khi đứng trên cánh đồng sau mùa thu hoạch, tôi chỉ nhìn thấy mảnh đất nứt nẻ với những gốc rạ khô cằn. Còn các con của tôi, chúng nhìn thấy những bông hoa dại rực rỡ có cánh trắng muốt, mịn màng mà chúng có thể hái tặng mẹ.

Khi có một người say rượu cười với tôi trên đường, tôi thấy đó là một gã đàn ông bản thủ, hơi hám, khiến tôi có cảm giác ghê sợ nên vội nhìn đi chỗ khác. Các con tôi lại thấy nụ cười thân thiện trên môi ông và chúng cũng đáp lại bằng một nụ cười.

Khi nghe bản nhạc mình yêu thích, tôi ngồi một mình, lặng lẽ thưởng thức những giai điệu ngọt ngào của nó. Trong khi đó, các con tôi lại rủ nhau nhảy theo điệu nhạc, hát to thành tiếng và đôi khi còn tự đặt lời hát mới cho riêng mình.

Khi đang trên đường mà bị một cơn gió thổi vào mặt, tôi cảm thấy bức bối vì mái tóc rối tung, thậm chí còn phải giảm tốc độ lại. Các con tôi thì

nhắm mắt, dang rộng hai tay, mơ bay theo gió, thậm chí còn ngã lăn ra đất và cười vang.

Khi cầu nguyện, tôi thường khấn xin những điều tốt đẹp cho bản thân và gia đình mình, còn các con tôi lại thì thầm: *«Cám ơn Ngài đã ban cho chúng con những người bạn tốt. Xin giúp chúng con không gặp ác mộng trong giấc ngủ đêm nay. Cảm ơn vì Ngài đã thương yêu và luôn phù hộ chúng con»*.

Khi bước qua vũng sinh, tôi thấy đôi giày bê bết bùn và nghĩ đến tấm thảm sẽ bị bôi bẩn. Các con tôi lại thấy một trò vui mới với những cây cầu mà chúng sẽ xây bằng bùn bắc qua dòng sông nhỏ. Mùa mưa chỉ là một mùa tuyệt vời để chúng say mê chơi đùa với những con giun dễ thương đang sống trong vũng sinh bùn ấy.

Tôi thường dạy các con những điều lớn lao trong cuộc sống, mong rằng chúng sẽ có thể thích ứng được với cuộc đời đầy rẫy những hiểm nguy và cạm bẫy này. Nhưng các con tôi lại dạy tôi những bài học bổ ích hơn thế. Chúng chỉ cho tôi cách hòa nhịp với cuộc sống, cách thưởng thức từng ngày bằng tâm hồn rộng mở để nhận thấy cuộc đời đáng sống hơn nhiều.

- Lê Lai

Theo Internet

Tình yêu diệu kỳ

*“Khi một tâm hồn mở ra để chia sẻ
tình yêu thì sẽ có hàng ngàn cách
để biểu lộ tình yêu ấy.”*

- Hugh-Gayle Prath

Mẹ tôi bị chứng bệnh tâm thần phân liệt - hậu quả của những cơn đột quỵ mà trước đây bà vẫn thường gặp phải. Vì chứng bệnh đó mà chỉ trong vòng một thời gian ngắn, từ một người mạnh khỏe, lúc nào cũng tươi cười, bà dần không thể tự làm những công việc thường nhật được nữa. Với hoàn cảnh gia đình tôi lúc này, đây quả là một cú sốc. chồng tôi công tác ở xa, thỉnh thoảng mới về nhà được vài ngày; còn tôi thì cần phải đi làm để có thể trang trải chi phí cho cả gia đình. Đồng lương ít ỏi của tôi không cho phép tôi có thể thuê một người giúp việc cho mẹ. Thế là tôi chỉ trông chờ vào hai đứa con của tôi, Theresa chín tuổi và Ben vừa lên sáu, trong việc giúp đỡ, chăm

sóc bà ngoại.

Nhưng càng ngày, tình hình của mẹ tôi càng xấu dần đi. Đến lúc này thì bà lúc nhớ lúc quên, hành động ngây ngô như một đứa trẻ, suốt ngày lảm bảm những điều không đầu không đuôi... Tôi biết đã đến lúc tôi phải đối mặt với một quyết định khó khăn: bỏ việc ở công ty.

Dù rất tiếc nuối vị trí mình đang làm nhưng tôi hoàn toàn không còn sự lựa chọn nào khác. Mẹ đang cần tôi, và tất nhiên, tôi không thể để bà một mình được. Thế là ngay ngày hôm sau, ba mẹ con tôi dắt díu nhau về ở bên nhà ngoại.

Thời điểm gian nan nhất là khi mẹ tôi không còn nhớ mặt con cháu mình, cứ một mực cho rằng chúng tôi là người lạ. Thỉnh thoảng, bà còn tỏ ra hết sức ngạc nhiên vì không thể nhận ra ngôi nhà mà mình đã sinh sống suốt hơn 30 năm ròng. Có lần, tôi dọn bữa tối cho mẹ, bà cứ ngỡ là mình đang đi ăn ở nhà hàng nên nhất quyết đòi thanh toán hóa đơn.

Các con tôi từng có rất nhiều thời gian bên bà ngoại trước khi bà bị bệnh. Khi đó, mẹ vẫn thường giúp tôi trông nom chúng mỗi khi tôi bận bịu việc cơ quan. Ba bà cháu thương nhau lắm, cứ quấn quýt bên nhau không lúc nào rời. Mẹ dạy con gái

Theresa của tôi nhào bột và nướng bánh. Thỉnh thoảng, bà lại cạo sơn móng tay cho con bé - điều mà nó rất thích. Còn Ben - con trai tôi - thì được bà ngoại bày cho đủ mọi trò chơi, từ Go Fish, Crazy Eight đến cả trò Rummy mà bà thích nhất.

Thế nhưng lúc này đây, bọn trẻ phải học cách làm quen với một "bà ngoại mới", và với những thay đổi trong thói quen sinh hoạt hàng ngày. Giấc ngủ của chúng thường bị ngắt quãng bởi mẹ tôi hay tỉnh giấc lúc nửa đêm, lục đục làm việc gì đó hay rì rầm nói chuyện một mình. Bà không còn có thể chăm sóc cho chúng như trước, không chơi đùa hay âu yếm chúng nữa. Giờ đây, bà chỉ như một đứa bé cần được chăm sóc và yêu thương thật nhiều.

Hôm nọ, tôi bất ngờ nhìn thấy Ben bỏ hẳn chương trình phim hoạt hình yêu thích nhất của mình để dành thời gian ngồi chơi với bà ngoại. thằng bé dạy lại cho bà chơi trò Rummy, trò mà trước đây bà vẫn rất thích.

- Rummy! - Nó kêu thét lên. - Bà ngoại thắng rồi!

Rõ ràng, thằng bé đã nhường cho bà ngoại thắng, dẹp hẳn cái tính háo thắng thường ngày.

Cứ thế, nó kiên nhẫn, tận tình chỉ cho bà từng chút một, mặc dù bà đã quên hết cách chơi, thậm chí chẳng còn nhận được mặt quân bài. Nhiều lần sau đó cũng vậy, tôi nhìn thấy trong ánh mắt và giọng nói thẳng bẽ tràn ngập tình thương mỗi khi nó ngồi chơi bài với bà ngoại.

Một lần, mẹ tôi bị viêm phổi, phải vào viện điều trị mấy ngày. Khi chúng tôi đón bà về, các bác sĩ dặn rằng phải tập cho bà cử động thường xuyên theo phương pháp vật lý trị liệu để giữ cho các cơ ở tay và chân không bị thoái hóa. Tôi loay hoay mãi với những bài tập mà chẳng thể nào giúp mẹ khá hơn, nhưng Ben thì có cách của riêng nó. Thằng bé biến bài tập thành một trò chơi. Cứ mỗi chiều, nó và bà lại cùng chơi bóng trong nhà, vừa nhẹ nhàng lại vừa bảo đảm rằng đôi chân bà ngoại được hoạt động.

- Vào, vào rồi! - Nó la lên, giơ tay lên đầu mỗi khi mẹ tôi đã được trái bóng đi.

Còn Theresa, thỉnh thoảng, tôi thấy con bé gạt nước mắt, ngậm ngùi và tủi thân khi bà không thềm đoái hoài gì đến nó. Điều đó khiến tôi rất lo, sợ rằng con bé sẽ nghĩ rằng bà không còn thương nó nữa. Nhưng rồi một bữa nọ, tôi bắt gặp Theresa ngồi với bà ngoại bên bàn học. Đôi bàn

tay nhăn nheo của mẹ tôi đang đặt trong lòng bàn tay nhỏ nhắn của nó.

- Ngoại thích màu nào nè? - Con bé dịu dàng hỏi rồi cặm cùi sơn móng tay cho bà một cách nhẹ nhàng, đầy trù mến. Lần khác, Theresa ngồi bên chiếc piano, dạo những bài hát mà nó biết bà ngoại sẽ nhớ ra, hoặc những bài mà trước đây, hai bà cháu từng hát chung với nhau. Mẹ tôi lầm lũi hát theo, còn con bé mỉm cười rất tươi, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc.

Tôi cứ ngỡ rằng mình sẽ phải vất vả để dạy cho các con cách thích nghi với những thay đổi hoàn cảnh quá lớn này, nhưng thay vào đó, chính tôi lại được học từ chúng. Những bài học ấy không được phát ra bằng ngôn từ mà thông qua việc làm, qua ánh mắt ngây thơ, qua đôi tay bé bỏng và trái tim biết yêu thương của hai đứa trẻ.

- Đoàn Trình

Theo Switching Roles

Sinh ra từ trái tim

“Bất cứ ai cũng có thể tạo nên sự khác biệt cho cuộc sống của người khác bằng sự quan tâm và tình yêu của mình.”

- Khuyết danh

Khi Jimmy lên 5 tuổi, ba mẹ cậu nhận nuôi bé Neil. Cậu vẫn còn nhớ cái ngày ở văn phòng luật sư, khi được hỏi:

- Hôm nay không chỉ có bố mẹ con nhận trách nhiệm nuôi dưỡng một đứa trẻ khác, mà ta tin rằng con cũng sẽ chia sẻ trách nhiệm này. Trở thành một người anh nghĩa là con sẽ yêu thương và giúp đỡ em trai con vào bất cứ lúc nào và ở bất cứ nơi đâu. Con có sẵn sàng thực hiện nhiệm vụ này hay không?

Mặc dù chỉ đang ở độ tuổi đi nhà trẻ nhưng Jimmy đã trả lời một cách rất nghiêm túc:

- Con sẵn sàng.

Thật sự Jimmy đã thực hiện được lời hứa ấy. Không những chỉ có bố mẹ, mà cả Jimmy đều xem Neil như một thành viên không thể thiếu của gia đình mình.

Bố mẹ nuôi của Neil đã phải đọc tất cả các sách có trong thư viện mới có thể tìm thấy câu trả lời cho những vấn đề phức tạp mà việc nuôi một đứa con nuôi gặp phải. Còn Neil, cậu hoàn toàn hài lòng với cuộc sống của mình. Chưa bao giờ cậu bé cảm thấy buồn, mà ngược lại, cậu thấy mình thật đặc biệt khi được làm con nuôi. Mỗi khi có ai đó hỏi tới, Neil đều đứng thẳng dậy và tự hào kể cho mọi người nghe việc chú có hai người mẹ: Một người mẹ sinh chú ra từ bụng và một người sinh chú ra từ tim.

Đến khi Neil lên lớp hai, cuộc sống êm đềm của cậu có đôi chút đảo lộn, khi cậu gặp một người bạn cùng trường có suy nghĩ rất khác về việc được nhận làm con nuôi. Đó là Andy, một đứa học lớp năm vẫn đi cùng xe buýt đến trường với Neil. Andy có rất ít bạn ở trường, nó rất hay ăn hiếp những đứa nhỏ hơn đi cùng chuyến xe buýt.

Một ngày nọ, trên chuyến xe buýt trở về nhà, Andy đột nhiên gạt Neil từ băng ghế phía sau:

- Ê! Neil, mày có biết làm con nuôi là sao không?

Neil rất lo lắng vì Andy chưa bao giờ nói chuyện trực tiếp với chú như thế này cả. Giọng Andy có vẻ giận dữ như thể Neil đã châm chọc gì nó. Biết rằng tốt hơn hết là yên lặng, Neil cúi mặt không trả lời.

Thái độ của Neil khiến Andy nổi giận. Nó lớn tiếng nói vọng lên:

- Túc là mẹ mày đã bỏ mày trong thùng rác đó.

Cả xe im bật.

Andy tiếp tục nói những lời cay độc:

- Mày bị bỏ trong thùng rác đó. Cũng may là có người đã lượm mày ra, chứ nếu không, mày đã bị xe xúc rác cán nát ra rồi.

Neil thấy như tim mình nhói lên trong lồng ngực. Cậu bé muốn xuống xe ngay lập tức, nhưng bác tài không cho phép bởi ông biết nhà cậu vẫn còn xa. Để xoa dịu nỗi đau của Neil, mọi người trên xe cố làm ra vẻ bình thường, lại trò chuyện râm ran như trước, nhưng cậu bé chẳng thể nghe được gì.

Jimmy đã đi học về trước, đang phụ mẹ nấu bữa tối trong nhà bếp. Trên bàn ăn, phần sữa và bánh Oreos dành cho Neil vẫn nằm đó.

- Có chuyện gì thế hả con? - Mẹ cậu hỏi ngay, đúng như cách những bà mẹ vẫn thường làm khi cảm nhận được có gì đó không hay xảy đến với con của mình, trước cả khi chúng kể cho họ nghe.

Neil ảm ức kể cho mẹ và anh nghe những gì Andy đã nói. Người mẹ lặng người trên ghế, không biết nói sao với con trai mình. Bà biết rằng tất cả những gì bà đã đọc được trong sách không thể nào giúp xua tan được nỗi đau khổ hiện rõ trên gương mặt Neil vào lúc này. Khi bà dang hai tay ra, định ôm cậu vào lòng, Neil tuột ngay ra khỏi ghế và bỏ đi, mặt buồn rười rượi. Không biết phải giải quyết như thế nào, người mẹ lập tức cầm lấy điện thoại gọi cho bố cậu.

Đang mãi suy nghĩ, bỗng nhiên Jimmy đột ngột bật dậy. Cậu đến bên Neil đang ôm mặt khóc thút thít, nói thật dịu dàng:

- Neil này, có những đứa trẻ thật không may vì chẳng có ai yêu thương chúng, ngay cả khi chúng đã được nhận làm con nuôi. Còn với em, em chính là món quà ông già Noel trao cho anh vì những lời cầu xin của anh. Em là thiên thần của bố mẹ, và

tất nhiên, chẳng có ai lại không yêu quý thiên thần cả. Chẳng lẽ em không nhận thấy điều đó sao?

Khi người mẹ dừng cuộc điện thoại, bà thấy một cảnh tượng vô cùng đẹp đẽ: Neil đã ngồi lọt thỏm trong vòng tay anh mình. Cả hai đang cùng cười thật tươi.

- Thanh Phương

Theo From The Heart

Tình yêu vô điều kiện

*“Không gia đình, con người học yêu thương,
đoàn kết và hy sinh ở đâu?”*

- E. Souvestre

Một chàng trai đang trên đường về nhà sau cuộc chiến cam go. Dừng bước ở một trạm điện thoại tại thành phố San Francisco, anh gọi điện cho gia đình.

- Bố mẹ ơi, con sắp về tới nhà rồi! Nhưng con có điều muốn thông báo với bố mẹ. Con đi cùng một người đồng đội và con muốn đưa cậu ấy về nhà mình, có được không ạ?

- À! - Bố anh bảo. - Nhà ta cũng rất muốn gặp cậu ấy!

Người con trai vội giải thích:

- Nhưng có điều bố mẹ nên thông cảm, đó là cậu ấy bị thương nặng, cụt mất một bên chân và tay. Cậu ấy chẳng còn bà con thân thích nào cả, nên con muốn đưa cậu ấy về sống ở nhà mình.

- Tội nghiệp quá! Nhưng có lẽ mình sẽ giúp cậu ấy tìm một chỗ ở khác thôi con.

- Không được, bố mẹ ạ! Con muốn cậu ấy đến sống với chúng ta thôi.

- Con ơi, - người bố khuyên, - con không thấy đòi hỏi đó là quá đáng sao? Người tàn tật như thế chỉ là gánh nặng cho chúng ta mà thôi. Nếp sống nhà mình từ trước tới nay đã quen, không thể để chuyện này làm xáo trộn mọi thứ được. Bố nghĩ con nên về nhà và sớm quên anh bạn ấy đi nhé. Anh ta rồi cũng sẽ tìm được cách xoay xở cho mình mà.

Người con trai lặng lẽ dập máy. Nhưng một ngày, hai ngày rồi cả tuần sau, bố mẹ anh không nghe tin gì về anh nữa. Rồi vài ngày sau, sở cảnh sát ở San Francisco gọi điện thoại tới nhà, báo tin người con trai đã chết khi té từ trên lầu cao xuống đất, hình như là tự sát. Bố mẹ anh vô cùng đau đớn, đập máy bay đến San Francisco để nhận diện thi thể con mình. Chính là anh, nhưng họ vô cùng kinh hoàng vì khám phá một chuyện bấy lâu nay họ không hề hay biết: Con trai của họ chỉ còn lại một bên tay và chân.

Bố mẹ trong câu chuyện trên đây cũng như nhiều người trong chúng ta mà thôi. Chúng ta

luôn cảm thấy có cảm tình với những người lành lặn, vui tươi, chẳng ai muốn gần gũi người đau yếu hay gây bất tiện cho mình. Ta luôn muốn tránh xa những người bất hạnh, kém may mắn.

Nhưng dầu sao, cảm ơn cuộc đời vì vẫn còn đó những con người với tình yêu bao la, vô điều kiện, luôn sẵn sàng chào đón ta trở về trong vòng tay họ, cho dù chúng ta từng rơi vào thảm kịch, tai ương.

- Bích Thủy

Theo *Unconditional Love*

Hãy nắm lấy bàn tay!

*“Đừng cố gắng trở thành người vĩ đại nhất
mà hãy trở thành một người có giá trị.”*

- Albert Einstein

Khi một bé thơ nắm lấy bàn tay bạn, có thể nó đã vấy bẩn vào đó chút kem còn thừa, vài mẩu mứt vụn, hoặc làm lem nhem đủ thứ bùn đất. Nhưng hãy khoan nổi giận hay bực mình, vì những vết bẩn ấy sẽ dễ dàng rửa trôi, còn bàn tay sẵn sàng và đầy yêu thương của bạn mới chính là điều sẽ khắc sâu vào trong lòng bé. Bé sẽ cảm nhận từ bàn tay ấy của bạn một sự ấm áp, bình yên để tự tin hơn bước vào cuộc sống rộng mở phía trước.

Một ngày nào đó, đôi tay nhỏ bé kia sẽ chơi một bản nhạc trong nhà hát giao hưởng thành phố hoặc sa lầy vào chốn cờ bạc, ăn chơi; sẽ nhẹ

nhàng khéo léo băng bó vết thương cho người bệnh, hoặc nắm chặt cái kim đã tẩm sẵn thứ ma túy chết người?... Điều đó tùy thuộc rất lớn vào sự giáo dục và những hành vi lúc này của bạn.

Bây giờ, bàn tay bé bỏng ấy đang nằm trong tay bạn. Vì vậy, hãy nhẹ nhàng nắm lấy nó và dẫn dắt theo con đường tươi sáng, tốt đẹp. Hãy nâng niu và trân trọng nó, bằng tất cả tình yêu và lòng quảng đại của bạn.

- Ngọc Huệ

Theo *Take A Child's Hand*

Phép màu của sự lắng nghe

*“Thực tế đã chứng minh rằng người
hạnh phúc nhất chính là người làm
cho người khác hạnh phúc.”*

- Karl Marx

Mọi người bên ngoài hành lang bệnh viện không biết. Các y tá, bác sĩ, sinh viên y khoa thực tập cũng như bệnh nhân và thân nhân của họ đều không biết. Ai mà có thời gian để quan tâm đến căn phòng nhỏ bé ấy cơ chứ? Họ đều bận rộn chạy ngược chạy xuôi suốt ngày từ dãy nhà A sang dãy nhà B trong cái bệnh viện rộng lớn này, và tất nhiên như thế thì làm sao biết được điều gì đang diễn ra trong căn phòng đó!

Nếu chịu khó ghé mắt nhìn vào bên trong căn phòng ấy, ắt hẳn họ sẽ dễ dàng nhận ra một bệnh nhân trạc 70 tuổi, đầu tóc bạc phơ trông rất phúc

hậu. Bên cạnh ông là một cô bé có mái tóc đen tuyền và rất xinh đẹp. Cô bé đến đây để ngồi bên ông và lắng nghe ông nói.

Có lẽ không ai biết trong bốn bức tường lạnh lẽo ấy có một phép màu đang linh nghiệm. Nhìn từ bên ngoài vào, ai cũng nghĩ ngay rằng đó chỉ là một cuộc thăm viếng bình thường giữa đứa cháu gái và người ông kính yêu. Nhưng không phải đơn giản như vậy. Cô bé không phải là cháu gái ông. Giữa ông lão và cô không hề có một chút quan hệ máu mủ nào cả. Nhưng bằng tình thương yêu của mình, cô bé đã làm nên một phép màu thần kỳ mà không phải ai cũng có thể nhận ra bằng trực giác.

Trong những khoảnh khắc cuối cùng, ông lão gầy yếu kia cố vẽ lại bức tranh về cuộc đời mình. Từng lời nói của ông như từng nét cọ bay bổng. Đó mới chỉ là phân nửa của phép màu.

Điều kỳ diệu chính là ở cô bé kia. Cô đang chăm chú lắng nghe với vẻ mặt đầy cảm thông, chia sẻ.

Chiếc đồng hồ đo sự sống của ông cụ đang đếm ngược. Ông dựa người vào chiếc gối, đôi mắt ánh lên những tia sáng từ những ký ức đẹp đẽ nào đó mà ông đang nghĩ tới. Từng lời của ông đưa cô bé trở về với quá khứ, đi vào những miền đất xa

xôi. Đã lâu lắm rồi ông mới có dịp tâm sự về những khoảng thời gian tươi đẹp và những chân trời mà ông đã từng đi qua.

Ông lão đã ở trong khu dưỡng lão của bệnh viện này từ rất lâu. Cũng chừng ấy thời gian, ông sống trong lặng lẽ, chỉ biết trò chuyện với cái bóng của mình. Có lẽ gia đình ông cụ cũng không muốn đưa ông vào nơi u ám, buồn tẻ như thế này. Họ chỉ quá... bận bịu, hoặc quá mệt mỏi nên chẳng bao giờ có đủ kiên nhẫn để du hành vào những câu chuyện quá khứ xa xăm kia. Họ đã nghe đi nghe lại những câu chuyện ấy không biết bao nhiêu lần. Họ cho đó là một căn bệnh, và vì thế ông phải vào đây. Họ nào biết rằng ông cụ chỉ muốn chia sẻ những kỷ niệm năm xưa, bởi mỗi lần nhớ lại, ông như được trở về với thời son trẻ, đầy niềm vui sống của mình.

Cô bé lặng im lắng nghe, trong tâm trí cô hiện lên hình ảnh một chàng thư sinh cao lêu nghêu với gương mặt khá thẹn thùng vì chưa một lần bước ra khỏi vùng quê Oregon nghèo khó của mình. Thế nhưng vào sinh nhật lần thứ 18, chàng trai tưởng chừng nhút nhát đó đã quyết định bơi ngược dòng con sông Columbia hiểm trở để sang Washington. Cậu bơi đến tận bờ bên kia và nằm

soài trên đó, thở hổn hển lấy lại sức để bơi trở về.

Bức tranh quá khứ càng lúc càng hiện lên rõ trong đầu ông. Chàng trai trẻ là ông ngày ấy rất hay ra tay cứu giúp những con thú rừng bị thương. Cuộc sống lúc đó mới yên ả làm sao! Ông đã từng nuôi giấc mộng trở thành một bác sĩ thú y và gần bó suốt đời với vùng quê êm đềm của mình. Nhưng rồi chiến tranh thế giới lần thứ hai nổ ra, hai người bạn thân của ông lần lượt vào quân ngũ. Ngày tiễn bạn lên đường, ông cũng quyết định cho số phận riêng của mình. Ông muốn vào lực lượng hải quân. Nhưng có điều rắc rối là trạm tuyển quân ở cách nhà ông tới 60 dặm.

Một ngày mùa đông lạnh cắt da cắt thịt, ông leo lên chiếc xe đạp với hai cái bánh xe to đùng và bắt đầu đạp tới Portland. Ông đạp suốt đêm, băng qua giá rét đến tê dại cả cơ thể. Khi tới được một quán ăn ở Portland, ông đếm lại mấy đồng bạc ít ỏi mình có và gọi một tô xúp ốt để ăn cho ấm bụng. Thật may mắn là qua nhiều đợt kiểm tra gắt gao, cuối cùng ông cũng trúng tuyển.

Những câu chuyện thời đi lính hải quân của ông rất sống động. Cô bé trở nên say mê với hình ảnh ông thời trai trẻ - một chàng thanh niên mạnh mẽ, oai phong, bước vào đời với một trái tim tràn

đầy lý tưởng.

Rồi ông lão quay về cái ngày ông đến Norfolk, Virginia...

Khi ấy ông đang thả bộ trên phố Gramby để về đơn vị tàu ngầm chuẩn bị xuất phát. Bỗng nhiên ông bắt gặp ánh mắt một người con gái trong đám đông - ánh mắt sâu thẳm như biết nói ấy đã hớp hồn ông tự lúc nào không biết. Từ đó, trái tim của chàng thanh niên bắt đầu biết thổn thức. Biết rằng cơ hội được gặp lại nàng là rất mong manh, nhưng không hiểu sao, ông vẫn giữ vững niềm hy vọng.

Và vào một ngày của 5 năm sau...

Trong một đêm dạ vũ ở Alaska, tình cờ ông gặp lại ánh mắt năm xưa. Cuộc gặp gỡ đã khởi đầu cho một mối tình lãng mạn, một đám cưới linh đình và những năm tháng hạnh phúc sau đó.

Cô bé vẫn chăm chú lắng nghe.

Mỗi lúc nhìn vào khuôn mặt đang chăm chú lắng nghe của cô là mỗi lúc ông lão như hồi sinh. Sự hào hứng của cô trước câu chuyện khiến ông muốn vút hết đồng dây dợ và bảng điện tử theo dõi sang một bên. Những con đau không còn nữa. Ông say sưa với cuộc hành trình ngược thời gian.

Ngày hôm ấy, trông ông cụ thật thanh thản. Chỉ trước đó ít giờ, các bác sĩ đã kết luận rằng ông ít có cơ may qua khỏi trong ngày.

Khi chia tay ông để ra về, lòng cô bé phơi phới niềm vui. Cô cảm thấy mình hạnh phúc khi được kế thừa một gia tài quý báu mà gia đình ông lão đã khước từ.

Không lâu sau đó, ông cụ qua đời. Những phút giây hấp hối với ông, không còn là giây phút lạnh lẽo mà thật ấm áp, ông chờ đón sự trở về của mình - về với ngôi nhà yên bình ở một chốn xa xăm nào đó...

Cô bé với mái tóc đen tuyền, xinh đẹp kia đã đưa đến bên ông một phép màu kỳ diệu - phép màu của sự lắng nghe. Chỉ đơn giản thế thôi, nhưng nó có đủ sức mạnh để níu kéo sự sống của một con người, và hơn thế - để họ cảm nhận được sự bình an trong những phút giây cuối cuộc đời...

- Mai Quốc Thế

Theo Practical Magic

Lời hứa

Taichi bốn chồn đứng trên sân ga chờ ông nội. Bố mẹ bận đi làm nên chỉ đủ thời gian đưa em ra ga chờ ông đáp tàu lửa đến rước về nghỉ hè ở vùng trung du. Taichi không phải đợi lâu, chỉ chốc sau, đã thấy ông xuất hiện từ xa, trên người là chiếc áo lông to xù. Em hớn hở chạy đến ôm lấy cổ ông, rồi cả hai ông cháu cùng vào xếp hàng mua vé về lại nhà ông. Không ngờ, khi đến lượt mình mua rồi, ông mới nhớ đã bỏ quên ví trên chuyến tàu vừa đi ban nãy. Ông lúng túng không biết làm sao, lục tung tất cả các túi trên người đến nỗi vã cả mồ hôi trong khi ngoài trời lạnh buốt vì có bão tuyết. Cuối cùng, ông đành phải hỏi mượn cô bán vé 50 đô-la để mua vé tàu và hứa sẽ trả lại cho cô ngay hôm ấy. Vì nền văn hóa Nhật Bản luôn dành cho người già sự tôn kính đặc biệt, cô nhân viên tin lời ông và cho mượn tiền mua vé.

Một tiếng sau, tàu đến quê nhà của ông nơi vùng trung du. Nhưng nào đã xong, hai ông cháu phải đi bộ tiếp hơn 15 phút trong thời tiết khắc nghiệt mới về được tới nhà. Người mệt mỏi, ướt sũng, nhưng điều đầu tiên ông làm là tới ngay học bàn lấy ra một ít tiền rồi bảo:

- Bây giờ, ông phải đi ngay cháu ạ. Cháu cứ ở nhà chờ ông nhé.

- Ông ơi, cháu đói lắm. - Taichi rên rỉ. - Ông ở nhà làm bánh nướng cho cháu ăn đi! Ba ngày nữa, thế nào mình cũng quay trở lại ga mà. Khi đó ông trả tiền cũng được.

Khoác vào người chiếc áo choàng, người ông 60 tuổi đặt tay lên vai cháu, nhẹ nhàng giải thích:

- Cháu này, đêm nay ông phải tới ga trước khi quầy bán vé đóng cửa. Đây không phải là chuyện tiền bạc, mà là danh dự của con người. Ông đã hứa với cô bán vé sẽ trả tiền lại vào ngày hôm nay, và một khi đã hứa thì chúng ta phải luôn giữ lời, cháu ạ.

- Bích Thủy

Theo *Promises*

Cho và nhận

*“Để có niềm vui, phải biết chia sẻ.
Hạnh phúc sinh ra từ hai điều đó.”*

- Lord Byron

Một buổi chiều nhạt nắng, một sinh viên trẻ có dịp đi dạo cùng với vị giáo sư mà cậu rất ngưỡng mộ. Trên đường đi, hai thầy trò nhìn thấy một đôi giày cũ nằm giữa đường. Cả hai đều cho rằng đó là đôi giày của một nông dân nghèo làm việc ở một thửa ruộng gần bên và có lẽ ông ấy đang chuẩn bị kết thúc ngày làm việc của mình.

Anh sinh viên quay sang nói với vị giáo sư:

- Chúng ta hãy thử trêu chọc người nông dân này xem sao thầy nhé. Em sẽ giấu giày của ông ấy rồi thầy và em cùng trốn vào sau những bụi cây kia để xem ông ấy sẽ phản ứng ra sao khi không tìm thấy đôi giày.

Vị giáo sư nghe vậy liền ngăn lại:

- Đừng bao giờ đem những người nghèo ra để trêu chọc và mua vui cho bản thân mình em ạ. Nhưng thầy biết em là một sinh viên khá giả, em có thể tìm cho mình một niềm vui lớn hơn rất nhiều nhờ vào người nông dân này đây. Em hãy đặt vào mỗi chiếc giày của ông ấy một đồng tiền và chờ xem ông ấy phản ứng như thế nào.

Người sinh viên nghe theo lời vị giáo sư chỉ dẫn, sau đó cả hai cùng trốn vào sau bụi cây gần đó.

Chẳng mấy chốc người nông dân đã xong việc và trở lại nơi đặt giày và áo khoác của mình. Vừa mặc áo khoác vừa xỏ một chân vào giày, người nông dân chợt cảm thấy có vật gì cứng cứng bên trong. Ông cúi xuống kiểm tra xem đó là gì thì nhìn thấy một đồng tiền. Sự ngạc nhiên pha chút bàng hoàng hiện rõ trên gương mặt ông. Ông chăm chú nhìn đồng tiền, lật qua lật lại rồi đưa mắt nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy ai. Lúc bấy giờ ông bỏ đồng tiền vào túi và tiếp tục xỏ chân vào chiếc giày còn lại. Sự ngạc nhiên của ông dường như được nhân lên gấp bội khi ông tìm thấy đồng tiền thứ hai bên trong chiếc giày. Với niềm cảm động sâu sắc, người nông dân quỳ

xuống, ngược mặt lên trời và đọc to lời cảm tạ chân thành của mình. Ông bày tỏ lòng biết ơn vì bàn tay vô hình hào phóng nào đó đem lại một món quà thật ý nghĩa và đúng lúc, giúp gia đình ông khỏi cảnh túng quẫn, người vợ bệnh tật không ai chăm sóc và đàn con nhỏ đang thiếu ăn.

Anh sinh viên lặng người đi vì xúc động. Lúc bấy giờ, vị giáo sư mới lên tiếng:

- Nếu như đem người nông dân này ra làm trò đùa, em có thấy vui bằng lúc này không?

Anh sinh viên, vẫn chưa hết cảm động, nhẹ nhàng trả lời:

- Cảm ơn thầy đã dạy cho em một bài học mà em sẽ không bao giờ quên. Đến bây giờ em mới hiểu được ý nghĩa thật sự của câu nói mà trước đây em luôn băn khoăn: *«Cho đi là hạnh phúc hơn nhận về»*.

- Lan Nguyễn

Theo Internet

Lòng tin

*“Danb dự như que diêm,
cháy một lần là hết.”*

M. Pagnol

Tôi làm việc tại một cửa hàng bán thức ăn nhanh. Cũng như các nhân viên khác, công việc của tôi ở đây không cố định ở một vị trí, mà luân phiên thay đổi hàng tuần. Nếu tuần trước tôi làm ở quầy phục vụ khách hàng, thì tuần sau tôi lại được chuyển sang làm kiểm kê.

Cách đây ba tuần, công việc của tôi là sắp xếp hàng hóa trong kho lưu trữ ở phía sau cửa hàng. Tôi làm việc ở đó một mình. Vì không ai giám sát, nên tôi cứ đinh ninh rằng nếu mình về sớm vài phút cũng chẳng ai chú ý. Và tôi đã làm như thế - về sớm hơn 5 phút. Tôi không hề nói với bất kỳ ai chuyện mình về sớm, cũng chẳng khấu trừ thời gian vào bảng chấm công cá nhân.

Ngày hôm sau, tôi lại về sớm hơn năm phút.

Nhưng nào ngờ, một người được phân công làm tại quầy phía trước đã gọi điện đến báo rằng anh ta sẽ vào ca trễ, nên người quản lý nhân sự đã đến kho lưu trữ gọi tôi lên làm thay. Tất nhiên tôi đã không còn ở đó.

Kể từ hôm đó, ông chủ không bao giờ tin tôi nữa. Ông luôn để ý kiểm tra tôi từ những chi tiết nhỏ nhất. Nhưng quả thật, tôi không dám phàn nàn gì hơn. Tôi nghĩ là mình đã thật may mắn khi vẫn còn được tiếp tục công việc.

Khi bạn lợi dụng một ai đó, bạn sẽ phải trả giá - ít ra đó cũng là bài học mà tôi học được. Tôi đã đánh mất niềm tin của ông chủ, và của cả những người đồng nghiệp đối với mình. Ông chủ không bao giờ còn phân công tôi làm việc ở phía sau nữa. Thậm chí khi ông ấy gọi điện thoại đến để kiểm tra công việc vào những ngày không trực tiếp đến cửa hàng được, thế nào tôi cũng nghe thấy tên mình được nhắc đến vào đoạn cuối của cuộc đàm thoại. Nó tương tự như thế này: *"Vâng, mọi thứ đều ổn ... Vâng, người giao hàng đã đến... Vâng, Connie vẫn còn ở đây!"*. Mọi người đối xử với tôi như thể tôi là một người không đáng tin cậy, và đó là cái giá mà tôi phải trả. Tôi biết mình sẽ còn phải mất rất nhiều thời gian để lấy lại những gì đã mất.

Lòng tin, nếu đã mất đi, rất khó để gầy dựng lại.

Tôi biết, sự chính trực thật đáng giá.

- Quỳnh Nga

Theo He trusted Me, Until...

Cố gắng thêm chút nữa!

*“Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ
có thêm một nguyên tắc mới: hãy
cố gắng sống tốt hơn mức cần thiết một
chút.”*

- James M. Barrie

Một lần, một thương nhân được hỏi vì đâu ông có được thành công như ngày hôm nay. Câu trả lời của ông chỉ tóm gọn trong vài chữ: *«Cố gắng thêm chút nữa!»*. Thật vậy, sự khác biệt giữa những người bình thường và những người thật sự thành công có thể được phát biểu đơn giản bằng câu nói này.

Chúng ta có thể làm được mọi điều mình mong ước, đó hoàn toàn không phải là niềm tin thơ ngây mà là thực tế trong cuộc sống này. Có biết bao tấm gương những người nghèo khó vươn lên trở thành những vĩ nhân, những nghệ sĩ nổi tiếng, những doanh nhân thành đạt, những nhà chính trị đầy quyền lực... Và điểm giống nhau ở

họ đó là luôn thực hiện những ước mơ bằng tất cả nỗ lực của mình, rồi sau đó cố gắng thêm một chút nữa.

Hãy để câu «*Cố gắng thêm chút nữa!*» trở thành phương châm sống của chúng ta.

Hãy rèn luyện cho mình sự kiên cường, quyết tâm theo đuổi những điều mình mong muốn. Và rồi, gắng sức thêm một chút nữa.

Hãy cho đi tất cả những gì chúng ta có, và cố gắng cho thêm một chút nữa.

Hãy chào đón những người chúng ta gặp bằng một nụ cười, và cố gắng mỉm cười nhiều hơn một chút nữa.

Hãy thực hiện những nghĩa vụ của mình, và rồi nỗ lực thực hiện nhiều hơn một chút nữa.

Hãy hành động bằng tất cả khả năng, vào mọi lúc, và đừng quên cố gắng thêm một chút nữa.

- Ngọc Huệ

Theo *The Secrets of Success*

Tiến về phía trước

*“Quá khứ xiềng trói và cột chặt ta lại
với nó, trong khi chúng ta tưởng đã
giải thoát được nó thì chính nó lại chỉ huy
cả tư tưởng và hành động của ta.”*

- Jean Tharaud

Đó là một lần ông cố hết sức mình, quyết tâm leo lên đến tận đỉnh núi. Bầu trời hôm ấy xanh ngắt không một gợn mây, mặt trời tỏa những tia nắng lung linh, ấm áp khắp mặt đất. Nhưng chẳng bao lâu sau, những bước chân thành thoi, nhẹ nhàng lúc ban đầu của ông bỗng chốc trở nên nặng trĩu. Mồ hôi bắt đầu rịn ra, rồi không ngừng nhỏ giọt xuống lưng và chảy vào mắt ông cay xè. Chiếc ba lô ông vác trên vai càng lúc như càng nặng hơn. Tự động viên mình, ông cố gắng cất bước.

Rồi cũng đến lúc ông không thể tiếp tục thêm một bước nào nữa. Cơ thể mệt lử, rã rời vì kiệt sức, ông đành bỏ hành lý xuống để nghỉ ngơi trong giây lát. Cây cổ thụ rợp bóng che bớt ánh nắng gay gắt của buổi trưa. Ông khoan khoái tận hưởng những làn gió mát mẻ, trong lành nhẹ nhàng thoảng qua. Đâu đó, tiếng chim hót líu lo nhẹ nhàng. Nhưng nhìn lên, đỉnh núi vẫn còn xa lắm. Nếu muốn có thể lên tận nơi, ông phải bỏ bớt những vật dụng trong chiếc ba lô nặng trĩu của mình ra. Nhưng liệu có thể bỏ bớt những gì đây?

Trong ba lô của ông có một chiếc hộp gỗ rất nặng, nó chứa đựng biết bao kỷ niệm thiêng liêng với ông. Ông đã nâng niu, gắn bó với nó suốt quãng đời đã qua của mình, từ tuổi thơ nghịch ngợm, tuổi thanh niên sôi nổi, đến cả lúc trưởng thành - trầm tĩnh và già dặn hơn. Không cần mở nó ra, ông cũng có thể nhớ rõ mòn một từng chi tiết của kỷ ức mình. Đó là những phần thưởng lúc ông còn học mẫu giáo, những bài luận từ khi còn học lớp năm, những tấm thiệp sinh nhật, hàng xấp hình chụp cùng gia đình, bè bạn, thậm chí còn có mấy quyển lưu bút viết tay những năm cuối cấp.

Chiếc hộp gỗ quý thật đấy. Lớp gỗ bên ngoài đã bóng lên theo thời gian. Nhưng nghĩ cho cùng,

nó chính là thứ mà ông không cần phải mang theo bên mình mọi lúc mọi nơi, bởi ký ức đã trở nên không thể xóa nhòa trong tâm trí ông. Ông có thể sống khỏe, sống vui mà không cần tiếp tục dựa dẫm vào ký ức ngày xưa nữa. Nghĩ vậy, ông đặt chiếc hộp dưới gốc cây, rồi vác ba lô tiếp tục cuộc hành trình.

Con đường mòn dẫn lên đỉnh núi càng lúc càng gập ghềnh, khó đi. Những hòn đá lởm chởm trên đường cửa vào đôi chân ông rớm máu. Chẳng mấy chốc, thêm một lần nữa, người đàn ông dừng lại với ý định tiếp tục bỏ đi vật gì đó để nhẹ bớt gánh nặng trên lưng.

Ông mân mê chiếc túi vải căng phồng trên tay. Trong đó, ông đã nhồi nhét bao nhiêu là thứ, từ những nỗi buồn đau của quá khứ đến những thất bại cay đắng, những lỗi lầm chua cay mà ông từng ném trải trong đời. Bất kỳ lúc nào, ông cũng khư khư ôm nó bên mình vừa để tự dẫn vật, vừa để che giấu không cho bất kỳ một ai khám phá ra được. Những nỗi đau buồn đó vẫn còn rất sống động, đến nỗi chỉ cần nhìn thấy chiếc túi vải là trái tim ông lại quặn thắt. *«Liệu mình có cần phải tiếp tục mang theo nó nữa hay không? Mình đã quá phụ thuộc vào quá khứ trong chừng ấy năm vẫn*

còn chưa đủ hay sao?”, ông tự hỏi mình.

Kéo chiếc túi vải ra đến bờ vực, ông thả tay ném nó xuống. Ngay lập tức, ông thấy trong người dâng lên một cảm giác thư thái dễ chịu. Tâm hồn thanh thoi, nhẹ hẫng, ông lại vác ba lô lên vai, tiếp tục cuộc hành trình.

«Nhưng trong chiếc ba lô này còn chứa những gì nhỉ?», ông suy ngẫm. Những kỷ niệm gắn liền với ký ức, ông đã để lại sau lưng, những buồn đau quá khứ, ông đã vứt bỏ, vậy trên lưng ông còn gì nữa đâu ngoài những lo lắng về tương lai. Ông vốn là một người rất hay lo. Chưa bao giờ ông thoát khỏi những lo lắng về công việc, về cuộc sống, gia đình, về những gì ông có thể sẽ gặp vào ngày mai. Nhưng vào lúc này, để thành công trong cuộc chinh phục, ông phải từ bỏ thói quen đó. Ông sẽ phải thay đổi lối sống của mình, sẽ sẵn sàng đón nhận mọi thứ chứ không phải lo sợ hay phòng thủ. Nghĩ là làm, ông đặt chiếc ba lô vào một hẻm núi, chỉ cầm theo chiếc sáo trúc rồi quay lưng bỏ đi.

Chẳng mấy chốc, ông vui mừng nhận ra cuộc hành trình của mình đã đến hồi kết thúc. Ông đã đặt chân lên tới đỉnh núi, đã hoàn thành được mục tiêu và thỏa nỗi đam mê từ trước tới nay của mình.

Ông hướng tầm mắt nhìn quanh. Một khung cảnh hùng vĩ, rực rỡ trải ra trước mắt khiến ông choáng ngợp. Kéo dài theo đường chân trời là những thung lũng cỏ mọc xanh rì, vắt ngang bởi mấy con suối trong vắt. Xa hơn nữa là xóm làng với những làn khói nhẹ báo hiệu bữa cơm chiều thơm nức đang được chăm chút, là những cánh đồng hoa hướng dương rực lên dưới ánh nắng cuối ngày vàng như mật. Cảnh sắc tuyệt đẹp trước mắt như thấm vào cơ thể ông, tạo cho ông một nguồn sinh lực dồi dào. Ông cảm thấy hơi thở nhẹ nhàng của nàng xuân, thấy được mùi thơm tràn đầy sức sống của đất trời, của cây cỏ. Cầm lấy cây sáo trúc, ông hào hứng chơi một điệu nhạc thật vui tai, chân không ngừng bước về phía thung lũng của tương lai.

- Thanh Thủy

Theo *Peak Experience*

Đừng bao giờ

*“Không có ước mơ là không có hy vọng,
mà không có hy vọng là không có mục đích.
Không có mục đích, đời người sẽ
trở thành vô nghĩa.”*

Đừng bao giờ đánh giá bản thân mình bằng cách so sánh với người khác, đơn giản là bởi vì ta khác họ, và vì mỗi chúng ta đều có nét đặc biệt riêng mà không người nào khác có được.

Đừng đặt mục tiêu vào những gì người khác cho là quan trọng. Chỉ có bạn mới hiểu và có quyền quyết định điều gì là tốt cho mình.

Đừng từ chối những gì trái tim bạn đang mong mỏi. Hãy cố gắng nắm bắt lấy nó, vì chính bạn là người hiểu rằng, nếu không có điều đó, cuộc đời bạn sẽ trở nên vô nghĩa.

Đừng để cuộc đời bạn trượt dài qua thời gian

khi bạn chìm đắm trong quá khứ hay mơ màng nghĩ về tương lai. Hãy sống trọn mỗi ngày ở hiện tại, để không bao giờ phải hối tiếc nếu đó là ngày cuối cùng ta còn được sống trên đời.

Đừng bao giờ đầu hàng. Không có gì thật sự chấm dứt cho đến khi bạn ngừng cố gắng.

Đừng e ngại thừa nhận bản thân mình chưa hoàn hảo, vì chính những điều chưa hoàn hảo đó mới làm con người gần gũi nhau hơn.

Đừng sợ hãi hay run sợ khi đối đầu với khó khăn, đó là cơ hội để ta rèn luyện mình trên con đường dẫn đến thành công.

Đừng đóng cửa lòng mình và cũng đừng tìm cách chối bỏ tình yêu. Không ai có thể sống thiếu tình yêu, và con đường nhanh nhất để đón nhận tình yêu là cho đi hết cả tấm lòng mình. Con đường dễ dàng nhất để đánh mất tình yêu là giữ tình yêu quá chặt bằng vòng tay độc đoán, và cách tốt nhất để gìn giữ tình yêu là hãy trao cho tình yêu đôi cánh của tự do.

Đừng đánh mất ước mơ. Không có ước mơ là không có hy vọng, mà không có hy vọng là không có mục đích. Không có mục đích, đời người sẽ trở thành vô nghĩa.

Đừng sống vội, vì khi đó bạn sẽ quên mất mình đã ở đâu, đang ở đâu và sẽ trở nên như thế nào trong tương lai.

Cuộc sống không phải là cuộc đua, mà là một chuyến hành trình - cho ta tận hưởng từng bước một chứ không phải nhắm mắt cúi đầu lao về phía trước.

- Thanh Giang

Theo Some Important Don't

Sắc màu của cuộc sống

*“Khi bạn cười, cả thế gian sẽ
mỉm cười với bạn, còn nếu bạn khóc,
bạn chỉ khóc trong cô đơn.”*

- E. W. Wilcox

Ngày nọ, có một cậu bé đến xin học vẽ tại nhà một họa sĩ khá nổi tiếng. Để nhận biết khả năng của cậu, người thầy đã yêu cầu cậu vẽ một bức tranh với đề tài tự chọn. Chỉ một lúc sau, cậu nộp cho thầy bức tranh vẽ cảnh thiên nhiên. Đó là một bức vẽ khá đẹp mắt với nhiều cảnh vật phong phú, không gian khoáng đạt, nhưng lại thiếu đi sự sinh động.

- Tại sao con đưa nhiều gam màu xanh vào bài vẽ của con vậy? - Người họa sĩ hỏi cậu học trò nhỏ.

- Vì con thích nhất là màu xanh. - Cậu bé trả lời.

- Thế còn các màu khác như vàng, đỏ, cam, nâu thì sao? Chắc con không thích chúng nên ít dùng đến có phải không?

- Dạ vâng ạ! - Cậu thẳng thắn.

- Còn các màu tím, xám, đen... thì sao? - Người họa sĩ hỏi tiếp.

- Con ghét những màu ấy!

Người họa sĩ dừng một lát, rồi chỉ vào bức tranh và từ tốn nói:

- Con hãy nhìn xem, bức tranh của con tuy cảnh vật phong phú, không gian thoáng rộng nhưng lại thiếu đi sự sinh động, tinh tế. Cái hồn của bức tranh cũng không có cơ hội để tỏa sáng. Vì sao vậy? Vì nó thiếu đi những sắc màu của hiện thực. Con đã cố tình không cho những sắc màu ấy vào bức vẽ của mình vì con không thích chúng, nhưng cũng chính vì vậy mà bức tranh của con trông rất buồn tẻ. Khi vẽ, cũng như khi sống trên đời, con không thể chỉ biết tới những điều mình thích mà thôi, mà còn có rất nhiều thứ liên quan khác làm cho cuộc sống này sinh động, muôn màu muôn vẻ. Con hãy mở rộng lòng mình đón lấy mọi điều của cuộc sống này. Đó cũng là cách mà một người họa sĩ có thể sáng

tạo nên những bức tranh có hồn và thật sự đi vào lòng người.

Bài học đầu tiên ấy, cậu bé ghi nhớ mãi trong lòng mình. Thời gian dần trôi, từ bài học đó, cậu bé nghiệm ra rằng, cuộc sống này là một chuỗi những mối quan hệ tương tác lẫn nhau.

Là một phần tử trong hệ thống những mối quan hệ đó, chúng ta không thể co mình lại trong cái vỏ ốc ích kỷ của mình được. Một điều gần gũi nhất, đó là chúng ta không phải chỉ biết yêu thương người thân, gắn bó với những người mình yêu quý, mà còn phải mở rộng tấm lòng với tất cả những người xung quanh, kể cả những người mà ta từng ghét bỏ hay chưa từng cảm thấy yêu thương. Tất cả những con người ấy chính là những nhân tố để làm bức tranh cuộc sống của mỗi chúng ta trở nên hoàn thiện.

- Hải Hà

Theo *Internet*

Lời yêu thương

*“Nếu bạn có thể làm một việc gì đó
cho những người bên cạnh mình,
bây thực hiện ngay lúc này vì có thể
bạn sẽ chẳng bao giờ có cơ hội
làm việc đó một lần nữa.”*

- William Penn

Trong suốt một thời gian dài, cứ vào mỗi buổi lễ chủ nhật, vị mục sư lại cùng mọi người cầu nguyện cho Gloria Beck. Gloria là một thành viên cùng ở trong ca đoàn như tôi. Đã nhiều tháng qua, cô ấy phải điều trị trong bệnh viện ở tận thành phố vì bệnh ung thư.

Tôi không để tâm lắm đến chuyện này. Gloria đã vài lần nằm viện như vậy, rồi cũng được xuất viện trở về nhà. Tôi nghĩ lần này cũng sẽ vậy thôi. Đánh rằng ung thư là căn bệnh nan y, nhưng Gloria vẫn còn khỏe lắm. Chắc chắn cô ấy sẽ khỏi bệnh, không sớm thì muộn, và cô ấy sẽ lại quay lại cùng tập luyện, chuyện trò với chúng tôi.

Một ngày nọ, một cô bạn kể cho tôi nghe về chuyến đi thăm Gloria. Giờ đây, căn bệnh của cô ấy ngày một tệ hơn, có thể sẽ khó lòng qua khỏi. Nhìn Gloria, bạn tôi không thể an ủi hay nói những câu từ động viên về một viễn cảnh khỏe mạnh. Tất cả những gì cô ấy có thể làm chỉ là cố ngăn dòng nước mắt đang chực trào ra và nắm tay Gloria thật chặt.

Đến lúc ấy, tôi chợt cảm thấy thương Gloria. Tôi bắt đầu cầu nguyện cho cô ấy một cách chân thành hơn, cầu mong cô ấy sẽ khỏe lại và trở về với chúng tôi.

Tôi nghĩ đến việc đi thăm Gloria. Tôi sẽ nói với cô ấy rằng tôi rất vui khi được gặp cô ấy, rằng tôi vẫn nhớ những lần Gloria chỉ tôi cách sử dụng máy vi tính, vẫn nhớ giọng nói rất nhẹ nhàng và ấm áp của cô ấy. Hơn tất cả, tôi muốn nói với Gloria rằng cô thực sự là một người bạn tốt, và rằng tôi yêu quý cô ấy rất nhiều.

Tôi tự hứa với lòng là mình sẽ tới thăm Gloria. Thế nhưng đã một tuần trôi qua, tôi quá bận rộn với công việc và gia đình đến nỗi cứ mỗi ngày trôi qua, tôi lại nhủ thầm thôi thì để ngày mai vậy.

Từng ngày, từng ngày cứ trôi qua như vậy.

Thế rồi, trong buổi lễ ngày chủ nhật kia, bằng một giọng trầm buồn, vị mục sư thông báo với chúng tôi rằng Gloria đã mất vào tối hôm qua. Cô ấy đã ra đi, không kịp chờ tôi đến thăm cô ấy. Tôi sững sờ. Chao ôi, đây là điều tôi biết sẽ xảy đến vào một ngày không xa, thế mà tôi vẫn quá vô tình. Giá như tôi chịu bỏ ra chút thời gian để đến thăm Gloria và nói với cô ấy những điều tôi muốn nói. Còn giờ đây, tất cả đã quá muộn. Tôi vĩnh viễn không thể nào được gặp Gloria cũng như sẽ mãi mãi không còn cơ hội nói với cô ấy những lời yêu thương mà tôi dự tính.

Đó quả là một bài học đắt giá, cả cho tôi cũng như cho bạn. Đừng bao giờ chần chừ nói tiếng yêu thương, dẫu chỉ là một phút!

- Thu Quỳnh

Theo *Internet*

Sắc màu tình bạn

*“Khi gieo những hạt giống của tình bạn,
chúng ta sẽ gặt hái những bông hoa
của niềm vui.”*

- Louis L. Kaufman

Một ngày nọ, giữa các màu sắc nổ ra một cuộc tranh cãi lớn. Màu nào cũng cho rằng mình mới là sắc màu tuyệt vời nhất, quan trọng nhất và được hết thảy mọi người yêu thích.

Màu xanh lá cây nói:

- Rõ ràng mình là màu quan trọng nhất. Mình là dấu hiệu của sự sống và hy vọng. Chính vì thế mình mới được chọn là màu của cỏ cây, hoa lá. Không có mình, cả thế giới này chỉ là một nơi khô cằn, chết chóc. Các cậu thử nhìn khắp các vùng làng quê xem, đâu đâu cũng thấy mình trên đó.

Màu xanh dương vội ngắt lời:

- Sự tồn tại của bạn chỉ gói gọn trên đất đai mà thôi, sao bạn không thử nhìn bầu trời và mặt biển xem. Không phải nước là nguồn sống cơ bản của mọi vật à? Còn bầu trời lại cho bạn không gian, sự bình an trong tâm hồn. Rõ ràng, nếu không có tôi, thế giới này sẽ không hoàn hảo chút nào.

Nghe vậy, màu vàng mỉm cười và lên tiếng:

- Sao các bạn lại quan trọng hóa những vấn đề nhỏ nhặt như thế nhỉ? Chính mình mới mang lại tiếng cười, niềm vui và sự ấm áp cho hành tinh này, bởi mình là màu của mặt trời, mặt trăng, của các vì sao. Hãy ngắm nhìn màu vàng rực rỡ của đóa hướng dương mà xem, chẳng phải nó khiến các bạn thấy cả thế giới đang mỉm cười với mình hay sao? Không có mình sẽ không có niềm vui đâu.

Màu da cam lớn tiếng:

- Còn mình là màu tượng trưng cho sức khỏe và sự mạnh mẽ. Có lẽ các bạn ít thấy mình, nhưng mình quý lắm nhé! Mình chứa đựng những vitamin quan trọng cho con người. Tuy không phải lúc nào mình cũng hiện diện, nhưng khi mọi người ngắm nhìn bầu trời lúc bình minh hay hoàng hôn, không ai tránh được sự cảm phục trước vẻ kiêu diễm của mình cả.

Không thể chờ đợi lâu hơn nữa, màu đỏ cất giọng phản đối:

- Mình mới là màu thống trị thế giới. Mình là màu của máu, và ai cũng biết rõ đó là thứ quan trọng nhất cho sự sinh tồn của loài người. Mình cảnh báo hiểm nguy và là biểu trưng của sự dũng cảm. Mình sẵn sàng chiến đấu vì chính nghĩa, kêu gọi lòng nhiệt tình, tự tin chiến thắng. Không có mình, trái đất này sẽ vô vị và vắng lặng như chốn hoang mạc. Mình cũng chính là màu tượng trưng cho đam mê và tình yêu, là màu của hoa hồng, hoa trạng nguyên và của trái tim đang bùng cháy.

Đến lúc này thì màu tím mới đứng dậy, hết sức duyên dáng nhưng cũng thật sắc bén:

- Mình là sắc màu của hoàng gia và sức mạnh. Các vị vua, các nhà lãnh đạo và các vị quyền cao chức trọng đều chọn mình cho dấu hiệu của uy quyền và thông thái. Khi đứng trước mình, mọi người đều không bao giờ dám thách thức. Họ chỉ biết lắng nghe và phục tùng.

Khi tiếng xôn xao còn chưa kịp lắng xuống, màu chàm đã cất giọng, rụt rè nhưng cũng khá quyết liệt:

- Còn mình, mình là màu của sự im lặng. Bạn

khó mà nhận ra mình giữa đám đông, nhưng nếu không có mình, các bạn chỉ là những kẻ hời hợt, nông cạn và thiển cận. Mình tượng trưng cho tư duy, cho bề dày lịch sử, cho những điều bí ẩn... Các bạn cần mình cho sự cân bằng, tương phản, cho những lúc lắng đọng tâm hồn và cho sự bình ổn bên trong.

Lời lẽ của màu sắc nào cũng đầy thuyết phục, nên chẳng ai chịu ai. Thế là chúng lại tiếp tục lớn tiếng đề cao bản thân và tranh cãi với nhau. Ai cũng muốn mình là sắc màu tuyệt vời nhất. Tiếng tranh cãi càng lúc càng lớn dần. Bỗng nhiên một ánh sáng lóe lên, bầu trời phủ kín mây mù, sấm giập liên hồi. Mưa bắt đầu rơi. Các màu sắc sợ hãi nép sát vào nhau như để tìm chốn nương tựa.

Giữa âm thanh hỗn độn đó, mưa bắt đầu lên tiếng:

- Các người thật là một lũ ngu ngốc, tranh cãi nhau chỉ vì cái tôi ích kỷ, hẹp hòi, chỉ vì muốn mình nổi trội hơn người khác. Các người không biết rằng mỗi các người được tạo ra bởi một lý do đặc biệt và một mục đích riêng biệt ư. Nào, hãy nắm tay lại và đến gần đây.

Các màu sắc vội vàng nắm tay và đến gần mưa.

Mưa tiếp tục nói:

- Từ nay về sau, hễ trời mưa, các người hãy cùng nắm tay trải dài trên bầu trời để tạo thành vầng cầu vồng rực rỡ. Đó chính là lời nhắc nhở về việc các người hoàn toàn có thể chung sống hòa bình với nhau. Cầu vồng là dấu hiệu của hy vọng về một ngày mai tươi sáng.

Từ đó, cứ mỗi khi trời mưa, cầu vồng lại xuất hiện trên bầu trời. Và ở bất cứ đâu, cầu vồng cũng đều được trăm trổ khen ngợi. Cũng từ đó trở đi, các sắc màu không bao giờ tranh cãi nhau về tầm quan trọng của mình nữa. Chúng đã hiểu và trân trọng nhau để cùng chung sống hòa bình, cùng chung sức tạo nên tuyệt tác sắc màu thiên nhiên.

- Thanh Thảo

Theo *Colour Of Friendship*

Lá thư cho đời sau

Tri thức là vô hạn, nên chẳng ai có thể biết được tất cả một cách toàn diện và chắc chắn cả. Vì vậy, hãy không ngừng tìm kiếm và học hỏi về những điều mình chưa biết.

Cuộc sống luôn ẩn chứa những bài học mà chúng ta cần nắm bắt để trau dồi và hoàn thiện mình hơn.

Bức tranh đẹp nhất luôn là tác phẩm mà chưa người họa sĩ nào hoàn thành. Vì vậy, cứ hãy mạnh dạn vẽ nên bức tranh ấy.

Kỷ lục thể thao vĩ đại nhất là kỷ lục chưa được tạo lập, do đó, hãy biết ước mơ làm nên những việc lớn.

Hãy sống mỗi ngày như thể đó là ngày cuối

cùng ta còn được sống trên thế gian này.

Khi từ già cỗi đời, con người ta thường không hối tiếc về những điều mà mình đã làm, mà lại tiếc nuối về những điều chưa làm được. Hãy sống sao cho khi mất đi, ta có thể mỉm cười mãn nguyện.

Cuối cùng, tôi phải thú nhận rằng tôi chẳng hiểu mấy về những cấu trúc nguyên tử hình thành nên vật chất và con người. Điều tôi biết chỉ đơn giản, kết quả của sự kết hợp tế bào, nhiễm sắc thể, gien di truyền v.v. phức tạp ấy là từng con người rất khác nhau. Và rằng, sự có mặt của mỗi người chúng ta trên thế giới này đều có một ý nghĩa nhất định nào đó. Một khi thời gian sống của ta không còn nữa, chẳng ai khác có thể lấp được khoảng trống mỗi chúng ta để lại phía sau mình.

Xuất phát của chúng ta về mặt sinh học có thể giống nhau, nhưng mỗi người có quyền và khả năng riêng để tạo sự khác biệt độc đáo cho mình. Đó sẽ là điều gì thì tùy vào chính bạn.

- Bích Thủy

Theo Would You Tell Them?

Bàn tay cha

“Với con, bàn tay cha chứa cả bầu trời yêu thương.”

Gia đình tôi sống trong ngôi làng bé nhỏ thanh bình cạnh một khu rừng xinh xắn. Cuộc sống với tôi thật tuyệt vời. Tôi yêu nhất là đôi bàn tay cha, bởi mọi thứ đều hoàn thiện hơn qua đôi bàn tay ấy. Bàn tay cha ươm những vườn cây, chăm cho chúng luôn nở hoa, kết trái đúng mùa vụ. Bàn tay cha sửa chữa mọi thứ trong nhà, từ chiếc xe hơi đã cũ đến con dao trong nhà bếp. Chỉ một chuyến vào rừng là cha có thể mang về những con thú tuyệt đẹp, và những cây nắm hương thơm rừng có thể làm nức mũi bất kỳ ai đứng cạnh lúc mẹ nướng trên lò cho bữa tối. Cha cũng chính là người bảo vệ cho ngôi nhà của chúng tôi an toàn trước những cơn gió bão, hạn hán, rồi lũ lụt. Cũng chính bàn tay kỳ diệu đã đưa

tôi xuống từ ngọn cây cao nhất và cứu tôi khỏi dòng nước lũ đang chảy xiết.

Tuổi thơ của tôi trôi qua êm đềm trong vòng tay cha. Cha dạy chúng tôi luôn chăm chỉ làm việc, không được nói dối, biết giữ lời hứa và yêu thương mọi người. Cha dạy tôi biết cách cảm nhận sự sinh trưởng của mọi vật khi đi qua cánh rừng, biết trở về nhà khi mất phương hướng và biết bảo vệ mình khỏi những con thú nguy hiểm. Cầm tay tôi, cha chỉ dạy từng thứ, từ cách cưỡi ngựa, bắn súng, gieo hạt đến cả cách nấu ăn để tôi có thể tự chăm sóc cho bản thân.

Cha dạy tôi hiểu được giá trị của lao động khi từ bàn tay người, ngôi nhà của chúng tôi khang trang hơn theo thời gian, chiếc xe hơi cũ kỹ lại chạy bon bon trên đường. Cũng từ tay cha, những khúc gỗ tưởng chừng vô dụng có thể biến thành những con vật xinh xắn. Cha không bao giờ bỏ dở công việc nếu nó chưa hoàn thành. Ngay cả khi đã làm chủ một xí nghiệp nhỏ, cha vẫn giữ thói quen làm việc cật lực hơn 16 giờ mỗi ngày.

Cha cũng dạy tôi cách bắt tay, cách bày tỏ tình cảm của mình với người khác, cách làm quen và cả cách ứng xử với mọi người - phải luôn lịch sự và thể hiện sự thân thiện.

- Khi con đã bắt tay ai sau một thỏa thuận, con phải thực hiện bằng được những gì con đã hứa. - Và cha luôn thực hiện đúng những gì ông đã hứa.

Đôi bàn tay ấy còn dạy tôi giá trị của kiến thức, của việc học hỏi và khám phá mỗi ngày. Cha dạy tôi cách đọc sách, giữ gìn và trân trọng giá trị của sách. Cha dạy tôi phải biết kính trọng người thầy - người đã dẫn dắt và truyền đạt kiến thức cho ta. Cha đã phải rời ghế nhà trường từ năm 12 tuổi, nhưng cha luôn coi trọng việc học và thường thảo luận với tôi về những lợi ích mà việc học đem lại trong cuộc sống. Cha cùng tôi làm bài tập về nhà, cùng nhau phân tích những bài văn hay, tìm tòi những phương pháp giải toán mới. Tôi là niềm tự hào của ông, là giấc mơ trở lại trường của ông sau 29 năm xa rời việc đèn sách.

Tôi lớn lên trong tình yêu thương và sự dạy dỗ nghiêm khắc của cha. Nhờ những bài học từ cha, tôi đã trưởng thành và vững vàng vượt qua tất cả những khó khăn và thử thách mới của cuộc sống. Mỗi bước đi của tôi đều có bàn tay cha bảo vệ. Khi tôi trưởng thành, bàn tay đó lại đặt lên vai tôi như truyền cho tôi sức mạnh, sự tự tin để vững bước trên đường đời.

Đôi bàn tay cha - đôi bàn tay thô ráp - đã luôn ở bên tôi. Đối với tôi, đó là biểu tượng của tình yêu cha dành cho gia đình, là sự chính trực, là đạo đức và là nơi trú ẩn tuyệt vời của chúng tôi.

Hồng Nhung

Theo My father's Hands

Thành công

*“Thành công đòi hỏi ở chúng ta sự
kiên định, vững vàng để có thể giữ
được mình trước ánh hào quang
rực rỡ của chính nó.”*

Thành công không bao giờ đến bởi sự tình cờ. Nó là kết quả của việc khăng định mạnh mẽ không ngừng với những thành tích cao nhất. Nó đòi hỏi tài năng và triển vọng vững chắc ở mỗi người.

Thành công là một thứ có thể lây lan được. Thành công của người này là một tấm gương sáng, là động lực thúc đẩy những người xung quanh. Nó vẽ đồ thị định hướng cho hướng đi của một chương trình. Nó đặt ra những tiêu chuẩn cho việc lập kế hoạch. Thành công có khả năng xuyên thấu và ảnh hưởng đến mọi mặt của cuộc sống.

Thành công đòi hỏi sự tận tụy và cống hiến

kiên trì, bền bỉ. Đó là một quá trình học hỏi và phát triển không có điểm dừng. Nó đòi hỏi một ý chí biết tự thúc đẩy mình và một nguồn năng lượng vô hạn. Để đạt được thành công, con người phải sáng tạo không ngừng và có những kế hoạch được lập chính xác.

Thành công truyền cảm hứng, kích thích cho tất cả mọi hoạt động. Nó làm cho mỗi giai đoạn của cuộc đời đều trở nên quan trọng và có ý nghĩa. Tự nó có sức ảnh hưởng đến mỗi chương trình, mỗi hoạt động, mỗi con người. Thành công là một thứ có thể đạt được bằng ý chí và sự cố gắng ở bất kỳ ai. Nó chính là mục tiêu lớn để tiếp thêm sinh khí, kích thích con người hoạt động.

Đạt được thành công đã khó, nhưng để duy trì nó thì còn khó hơn rất nhiều. Thành công đòi hỏi ở chúng ta sự kiên định, vững vàng để có thể giữ được mình trước ánh hào quang rực rỡ của chính nó.

- Thanh Thủy

Theo *Excellence*

Vai kịch cuối cùng

Đó là những ngày hè rực nắng và lồng gió. Ông, một diễn viên già đã về hưu và độc thân, quyết định chuyển về sống với gia đình người em ở một làng quê vắng vẻ.

Hầu như chiều nào ông cũng đi dạo một mình trên bãi cỏ rộng ngoài thung lũng để tận hưởng cảm giác yên bình và dễ chịu nơi đây. Tuy vậy, vào cuối mỗi buổi chiều, không khí tĩnh lặng của nơi này sẽ bị phá vỡ bởi âm thanh rộn ràng của một đoàn tàu chạy ngang qua thung lũng trước khi rẽ vào những vách đá và tiếp tục cuộc hành trình. Đoàn tàu phủ đầy bụi đường với những toa hành khách đông đúc như mang theo một thế giới khác lạ đến với vùng quê này. Và ông cũng để ý

thấy một chú bé đứng đợi đoàn tàu. Chú đứng đó, hồi hộp chờ đợi và khi đoàn tàu chạy qua, chú vụt đứng dậy, háo hức đưa tay vẫy, chỉ mong có một hành khách nào đó vẫy lại chú. Nhưng một mỗi sau một hành trình dài, chẳng hành khách nào để ý vẫy tay chào lại một chú bé không quen biết.

Hôm sau, rồi nhiều hôm sau nữa, ông đều nhìn thấy chú bé vẫy tay nhưng vẫn không một ai vẫy chào lại. Nhìn nét mặt thất vọng của chú bé, tim người diễn viên già như thắt lại. Ông nghĩ: *«Không gì đau lòng bằng việc thấy một em bé thất vọng, đừng để trẻ con mất lòng tin ở đời sống, ở con người»*.

Hôm sau, người em thấy ông giở chiếc va li hóa trang ra. Ông dán lên mép một bộ râu giả, đeo kính, mượn một chiếc áo veston cũ, mặc vào rồi chống gậy đi. Ông quá giang một chuyến xe ngựa và đi ngược lên ga trên. Ngồi sát cửa sổ toa tàu, ông thầm nghĩ: *«Đây là vai kịch cuối cùng của mình. Cũng như phần lớn những vai diễn của mình trước đó, đây là một vai phụ, một vai rất bình thường, một hành khách giữa bao hành khách đi tàu...»*.

Khi đoàn tàu chạy ngang qua cái thung lũng có chú bé đứng vẫy, người diễn viên già nhòai

người ra, cười và đưa tay vẫy lại chú bé. Ông thấy chú bé mừng cuống quít, nhảy cẫng lên, đưa cả hai tay vẫy mãi.

Con tàu đi xa dần. Người diễn viên già cảm động đến trào nước mắt. Hơn bất cứ đêm diễn huy hoàng nào ở nhà hát, vai kịch cuối cùng của ông, tuy chỉ là một vai phụ, một vai không có lời, nhưng đã đem đến cho chú bé kia niềm hạnh phúc tột cùng. Vai diễn cuối cùng này đã đáp lại sự trông chờ của một chú bé và giúp tâm hồn trẻ thơ ấy không mất đi niềm tin ở cuộc đời.

- Lan Nguyên

Theo *Internet*

Món quà tạm biệt

Đây là lần đầu tiên con gái chúng tôi xa nhà lâu như vậy và dù đã cố tỏ ra cứng rắn, tôi vẫn không khỏi hụt hẫng khi nghĩ đến điều này. Khoảng cách giữa chúng tôi lúc này là 150 dặm và vợ chồng tôi vừa trở về từ trường đại học của con gái. Tôi nhìn sang vợ, đôi mắt cô ấy ngân ngấn nước và có lẽ lúc này, cô ấy cũng đang tự hỏi không biết những người cha, người mẹ khác sẽ sống ra sao khi phần quan trọng nhất trong cuộc đời họ bỗng chốc không còn bên cạnh nữa.

Những kỷ niệm ngày xưa chợt ùa về trong tâm trí tôi. Ngày xưa, khi bằng tuổi con gái tôi bây giờ, tôi cũng trải qua buổi đầu vừa háo hức, vừa lo lắng ngồi trên chiếc xe tải nhỏ của nông trại để cha chở đến trường đại học. Tôi cùng ngồi với cha trên cabin, sau thùng xe là một cái hòm gỗ nhỏ mà tôi đã mua bằng tiền gặt cỏ cả mùa hè năm đó.

Mẹ chỉ tiễn cha con tôi đến ngõ, vì bà còn phải ở nhà trông coi đàn gia súc. Tôi là đứa con thứ tư trong nhà, nhưng lại là đứa đầu tiên được đi học đại học. Mẹ tôi khóc, tôi cũng rom róm nước mắt. Khi chiếc xe chỉ vừa ra khỏi cánh cổng gỗ quen thuộc của nông trại, tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Cha tôi chạy xe chậm chậm trên con đường quốc lộ trải nhựa tôi chưa từng đi qua, một cảm giác mới mẻ xâm chiếm dần trong tôi. Tôi không muốn đến thành phố quá sớm. Đến tận bây giờ, tôi vẫn còn nhớ rõ khoảnh khắc cha dừng xe bên dòng suối ven đường, chúng tôi cùng ngồi ăn những miếng bánh sandwich thơm ngon mẹ đã chuẩn bị sẵn.

Ngày đầu tiên của con gái tôi khác hẳn ngày xưa, tất nhiên rồi. Chúng tôi không cần chuẩn bị bánh sandwich mang theo dọc đường, mà chỉ việc dừng lại ở một tiệm thức ăn nhanh. Chỗ ở của sinh viên cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng. Chúng tôi chỉ cần đưa con mình đến trường, giao cho cô quản lý rồi an tâm ra về. Thế nhưng không vì thế mà chúng tôi không phải lo lắng. Vợ tôi dành ra cả tiếng đồng hồ, hết nói chuyện với cô quản lý đến dặn dò con gái không biết đến lần thứ bao nhiêu. Khi cô ấy quay lại xe, tôi thấy đôi mắt đỏ

hoe vì nước mắt.

Chỉ đến khi vợ chồng tôi đi đến thị trấn tiếp theo, tôi mới phát hiện con gái mình để quên máy nghe nhạc ở băng ghế sau. Nhìn chiếc máy bé xíu mà con bé luôn mang theo bên người, vợ tôi bỗng òa khóc, tôi cũng thấy sống mũi cay cay.

Ngày đưa tôi đi học, lúc vào thành phố cha con tôi đã gặp ngay một đám kẹt xe hỗn loạn. Vừa mệt vừa căng thẳng, cha con tôi không còn sức để nói với nhau được lời nào. Lúc đó tôi chỉ mong sao mau chóng đến ký túc xá để tôi được tắm rửa, nghỉ ngơi. Thế nhưng, khi xe dừng lại ở cổng trường, cảm giác hụt hẫng và lo lắng lại kéo đến, tôi cảm thấy lòng bất an vô cùng.

Tôi bắt tay với cha trong xe. Sau đó, cha nhìn tôi thật lâu không nói một lời nào, nhưng tôi có thể đọc được những gì ông đang nghĩ.

- Cha không thể nói gì cả. - Cuối cùng thì ông cũng mở lời. - Cha chưa bao giờ đi học đại học, các anh em của con cũng vậy. Thật tình cha không thể nói con không được làm cái này, cái kia, bởi mọi thứ bây giờ đã khác xa hồi đó. Cha thừa nhận là cha không được học cao như con, nên có lẽ cũng không thể đưa ra lời khuyên bổ ích nào giúp con cả. Nhưng cha tin là con có thể

sống tốt, vì nền tảng giáo dục nhân cách vững chắc mà con đã được hưởng từ gia đình mình. Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, con ạ.

Cha đưa cho tôi một cuốn ngân phiếu mới.

- Nếu có chuyện gì khó khăn, hãy viết một tờ ngân phiếu nhỏ. Nhưng bất cứ khi nào con viết vào nó, đừng quên gửi thư cho cha để cha biết những khó khăn của con. Con đừng lo gì cả, nhà chúng ta vẫn có vài thứ có thể bán được.

Trong vòng bốn năm, tổng số tiền tôi dùng từ xấp ngân phiếu của cha chưa đầy bốn nghìn đô. Vừa học, tôi vừa cố gắng làm thêm để kiếm tiền, từ việc làm tài xế, trông nom thư viện, trông trẻ, đến cả việc tham gia đội quản lý tài chính - công việc đã giúp ích rất nhiều cho sự nghiệp của tôi sau này.

- Hãy luôn ý thức rõ mục tiêu của mình, điều đó sẽ giúp con biết con cần làm những gì. - Cha tôi tiếp tục. - Khi con có một việc làm, hãy làm việc thật chăm chỉ và trung thực.

Tôi biết rằng đây chính là bước ngoặt của cuộc đời mình - một bước sẽ dẫn tôi đến một cuộc sống tươi sáng hơn sau này. Tôi đang rất háo hức với cuộc sống mới, nhưng đồng thời cũng lo lắng,

sợ hãi. Tôi biết rồi cũng sẽ có lúc tôi cảm thấy đơn độc trong thành phố rộng lớn này và sẽ nhớ về những cánh đồng, những ngọn gió mát lạnh mơn man trên da thịt, về tuổi thơ êm đềm đã qua.

Bố cha đưa cho tôi một cuốn sách cũ - cuốn sách về nhân tâm mà cha tôi đã gìn giữ từ rất lâu như vật báu của mình.

- Nó sẽ giúp ích con đấy, nếu con để nó giúp con. - Ông nói đơn giản.

Và cuốn sách ấy đã thực sự giúp tôi rất nhiều trong cuộc sống. Tôi đã tốt nghiệp đại học mà không trở thành gánh nặng của gia đình. Tôi đã có một việc làm thu nhập ổn định. Ngày ra trường, tôi trả lại cuốn sách cho cha, ông chỉ mỉm cười:

- Rồi con của con cũng sẽ cần đến nó!

Bây giờ, chắc đã quá trễ rồi. Sẽ hay hơn nếu như tôi đưa cho con gái mình cuốn sách khi nó bước xuống xe. Nhưng tôi đã không đưa. Mọi thứ giờ đây đều đã thay đổi. Tôi đã được đi nhiều nơi và cuộc sống cũng dễ dàng hơn trước rất nhiều. Tôi có thể cho con gái của mình bất cứ thứ gì nó muốn. Một cuốn sách cũ kỹ đã khiến tôi ngại ngùng. Ở tuổi của nó, ở thời đại này, còn có thể đọc

và hiểu một quyển sách sống đẹp như thế không?

Không, vẫn còn kịp - tôi nhìn qua gương chiếu hậu. Tôi vẫn còn có thể quay trở lại trường của con bé. Tôi sẽ trao cho con tôi quyển sách mà ông nội nó đã gửi trọn cả niềm tin yêu, hy vọng và tôi cũng sẽ nói:

- Cuốn sách này sẽ rất bổ ích, nếu con để nó giúp con.

- Thanh Giang

Theo Farewell Gift

<i>Kỳ diệu từ những điều giản dị...</i>	5
<i>Câu chuyện về cuốn sách và giỏ đựng than</i>	9
<i>Quà của Annie</i>	12
<i>Điều này có giúp ích mẹ không?</i>	19
<i>Có một Johnny khác</i>	22
<i>Hàn gắn một trái tim vỡ</i>	25
<i>Tuyên ngôn của cái tôi</i>	30
<i>Cái nút áo</i>	33
<i>Hãy cho đi...</i>	38
<i>Vượt lên chính mình</i>	42
<i>Giá trị của 20 đô-la</i>	47
<i>Những dấu chấm câu</i>	50
<i>Đừng thay đổi thế giới</i>	52
<i>Thiếu nữ cài hoa</i>	54
<i>Nếu có lòng</i>	61
<i>Ba người thầy vĩ đại</i>	65
<i>Bức chân dung</i>	69
<i>Nếu bạn vẫn có thể...</i>	71
<i>Đôi mắt của mẹ</i>	74
<i>Thiên thần can đảm</i>	81

<i>Những bài học từ trẻ thơ</i>	88
<i>Tình yêu diệu kỳ</i>	90
<i>Sinh ra từ trái tim</i>	95
<i>Tình yêu vô điều kiện</i>	100
<i>Hãy nắm lấy bàn tay!</i>	103
<i>Phép màu của sự lắng nghe</i>	105
<i>Lời hứa</i>	111
<i>Cho và nhận</i>	113
<i>Lòng tin</i>	116
<i>Cố gắng thêm chút nữa!</i>	119
<i>Tiến về phía trước</i>	121
<i>Đừng bao giờ...</i>	126
<i>Sắc màu của cuộc sống</i>	129
<i>Lời yêu thương</i>	132
<i>Sắc màu tình bạn</i>	135
<i>Lá thư cho đời sau</i>	140
<i>Bàn tay cha</i>	142
<i>Thành công</i>	146
<i>Vai kịch cuối cùng</i>	148
<i>Món quà tạm biệt</i>	151

Hạt giống tâm hồn

Những câu chuyện
cuộc sống

8

First News

Chịu trách nhiệm xuất bản:
TRẦN ĐÌNH VIỆT

Biên tập : Hà Ngọc Cường
Trình bày : First News
Sửa bản in : Bích Ngọc
Thực hiện : First News - Trí Việt

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH
62 Nguyễn Thị Minh Khai - Quận 1
ĐT: 8225340 - 8296764 - 8221917 - 8223637 - 8296713

In 5.000 cuốn, khổ 13 x 20,5 cm tại XN In Cty Văn Hóa Phương Nam (160/13 Đội Cung, Q11, TP. HCM). Giấy ĐKKHXB số 180-2007/CXB/55-05/THTPHCM cấp ngày 12/3/2007 - QĐXB số 1080/QĐ-THTPHCM-2007 cấp ngày 23/10/2007. In xong và nộp lưu chiểu quý I/2008.